

บทนำ

‘เนื้อคู่ของหนูสองคนเป็นผู้ชายมีตำหนิ’

เสียงของหญิงวัยกลางคนที่มึลูกแก้วขนาดใหญ่วางอยู่ตรงหน้ายังก้องอยู่ในหู หญิงสาวในชุดนักศึกษาเท้าคางลงกับโต๊ะหินอ่อนข้างบ้าน พลงสะกิดแขนเพื่อนสนิทที่พบบหน้าอยู่กับโต๊ะ

“ไอ”

“หือ” คนที่ถูกเรียกว่า ‘ไอ’ ค่อยๆ ยกหน้าขึ้นจากแขน

“แกเชื่อคำทำนายของแม่หมอหรือเปล่า” ถึงจะเป็นแฟนพันธุ์แท้เพจดูดวงออนไลน์ แต่ก็ยังไม่เคยสัมผัสกับโหราศาสตร์ที่วิเคราะห์ทำนายแบบตัวต่อตัวเลยสักครั้ง ทว่าวันนี้มีบุญทศมาคมมาตั้งดวงการกุศลหน้ามหาวิทยาลัย ประจวบเหมาะกับการที่เธอเลิกเรียนเป็นช่วงนาทิตองที่โต๊ะ ทุกตัวในบุญที่ตั้งป้ายฟรีพอดิบพอดิ เธอจึงไม่รีรอที่จะจูงมือเพื่อนสนิทไปต่อแถว

ทว่าเมื่อหญิงวัยกลางคนที่การแต่งตัวและกิริยาท่าทางละม้ายศาสตราจารย์ซีบิลล์แห่งฮอกวอตส์เห็นวันเดือนปีเกิดของเธอสองคนก็

เบิกตา ขยับมือหมุนวนเหนือลูกแก้ว จับจ้องดวงหน้าของเธอทั้งสอง เอ่ยคำทำนายที่ติดอยู่ในหูเธอมาจนถึงตอนนี้

“ตอนที่แม่หมอบเอาผีวนรอบลูกแก้ว ฉันเห็นควันลอยขึ้นมาด้วยนะแก” มือใหม่หัดดมอย่างดุจตะวันหรือไออุ่นยึดตัวขึ้นนั่งหลังตรงก่อนตอบ

“เออจริง ตอนนั้นฉันก็รู้สึกเย็นวาบที่สันหลัง” ศศิมาหรืออิงฟ้าเสริมทั้งที่นั่งอยู่ในท่าเท่าค้างคางดั้งเดิม

“เอาน่า อะไรจะเกิดก็ต้องเกิดนั่นแหละแก ลินค้ำมีตำหนักก็เชื่อว่าจะไม่ดีเสมอไป” ดุจตะวันว่าด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“นั่นสิ จะปาน จะหุด จะไผ่ยังงี้ก็เนื้อคู่เรา ลู้อิหญิง” ศศิมาชูกำปั้นขึ้นกลางอากาศ

“แกจะสู้กับใครก่อน” ดุจตะวันหัวเราะร่วน

“ยังไม่รู้ แต่ตอนนี้ขอสู้กับน้ำย่อยในกระเพาะก่อนก็แล้วกัน” ศศิมาลุกขึ้นจากเก้าอี้หินอ่อน จากนั้นจึงเดินไปเก็บพริกและใบกะเพราที่ปลุกไว้หลังบ้าน

“งั้นฉันไปหุงข้าวรอก็แล้วกัน” ดุจตะวันตะโกนตามหลังคนที่เกิดวันเดียว เดือนเดียว ปีเดียวกัน ก่อนจะเดินเข้าไปในบ้าน

“ไปแก้มือใหม่”

“...”

แม่น้ำเสียงที่ใช้จะสุภาพ ไร้การกระโชกโฮกฮากเหวี่ยงวิน ทว่าแววตาคมกริบกอบรัดกับใบหน้าเรียบเฉยของคนที่นั่งอยู่หัวโต๊ะประชุมก็ทำให้ผู้เข้าร่วมประชุมมือไม้เย็นเฉียบ ขนลุกขนชันพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

“ครับท่านรอง ผมจะรีบปรับแก้ให้เร็วที่สุด” ผู้เข้าร่วมประชุมที่นั่งเก้าอี้ตัวแรกฝั่งขวามือรีบปิดไฟล์เอกสารที่นำเสนอบนจอใหญ่ฝั่งตรงข้ามกับหัวโต๊ะประชุมรูปตัวยู

“เร็วที่สุดของคุณคือ?” คนหัวโต๊ะถามพลางเลิกคิ้วขึ้น

“เอ่อ...”

“พรุ่งนี้บ่ายสามโมง ผมจะเรียกประชุมเรื่องนี้อีกครั้ง” เพราะอีกฝ่ายมัวแต่เอ็กอ๊กซึ่งใจ คนหัวโตะที่ไม่ชอบคนโลเลไม่มั่นใจจึงสรุปเดดไลน์ด้วยตัวเอง จากนั้นจึงลุกขึ้นแล้วเดินออกไปจากห้องประชุม

“หัวใจจะวาย ไม่ถูกใจตั้งแต่หัวข้อแรก” ผู้บริหารที่นั่งฝั่งซ้ายของโตะเปาลมออกปาก เห็นใจเพื่อนร่วมงานที่ต้องกลับไปแก่งงานด่วนก็ส่วนหนึ่ง แต่ก็ส่งสารพวกตัวเองที่ต้องขยับตารางงานใหม่ทั้งหมดเพื่อเข้าประชุมบ่ายสามโมงของวันพรุ่งนี้ด้วยเช่นกัน และยังไม่รู้ว่าในวันพรุ่งนี้ตนจะตอบคำถามที่เสมือนมีหอกจี้อยู่ตรงคอหอยของรองประธานกรรมการบริหาร บริษัทลักษณะมีเมธิ กรู๊ป จำกัด (มหาชน) ได้สักกี่ข้อ

...

“พัฒนาออกไปรับต้นน้ำแล้วใช่ไหม” ชลชาติหรือเขื่อน รองประธานกรรมการบริหาร บริษัทลักษณะมีเมธิ กรู๊ป จำกัด (มหาชน) ถามผู้ช่วยส่วนตัวที่เดินอยู่ข้างๆ

“ถึงโรงเรียนสักพักแล้วครับ” ธีร์ตอบผู้เป็นนาย

“อืม” ชลชาติพยักหน้ารับ ก่อนจะถามต่อในเรื่องที่บุตรชายขออนุญาตเขาไว้ตั้งแต่ลืมหูลืมตา “พัฒนาแล้วใช่ไหมว่าต้นน้ำจะแฉะร้านไอติม”

“รู้แล้วครับ คุณต้นน้ำบอกกับพัฒน์ก่อนลงจากรถเมื่อเช้า” ธีร์ตอบพร้อมยิ้ม

ชลชาติยกมูมปากขึ้นน้อยๆ แม้จะไม่ถึงกับเป็นรอยยิ้ม แต่ก็นับว่ายากนักที่คนภายนอกจะให้เห็น เพราะแวตตาและกิริยาที่อ่อนโยนนี้คล้ายกับสงวนไว้ให้เพียงเด็กชายสมุทรหรือต้นน้ำ บุตรชายวัยห้าขวบของเขาเท่านั้น

๑

เด็กฝึกงานกับรองประธานบริษัท

“อิง รถมาแล้ว” ดุจตะวันตะโกนเรียกคนที่ยื่นเก็บเมลล์ดีแท่งของ ดอกทานตะวันอยู่ข้างป้ายรถประจำทาง

ศศิมารีบม้วนผ้าเช็ดหน้าที่ใช้ห่อเมลล์ดอกทานตะวัน เก็บใส่กระเป๋า สะพายข้าง แล้วรีบวิ่งตามดุจตะวันไปขึ้นรถโดยสารประจำทาง

“จะปลุกขึ้นหรือ” ดุจตะวันถามหลังจากที่เบียดตัวขึ้นไปยืนบนรถได้แล้ว

“ไม่รู้สิ ต้องลองดูก่อน ถ้าขึ้นก็ดีจะได้เก็บเมลล์ขายออนไลน์” ศศิมา ยิ้มกริ่ม เพราะช่วยบิดามารดาทำไร่นามาตั้งแต่จำความได้ เธอจึงกลายเป็นคนที่ชอบปลูกผักเพาะพันธุ์ต้นไม้ไปโดยปริยาย และเมื่อต้องเข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัยในเมืองกรุง เธอจึงต่อยอดสิ่งที่ชอบให้กลายเป็นรายได้ควบคู่กับการรับทำงานพิเศษอื่นๆ

“ถ้าทำได้ก็ดี จะได้มีเงินเพิ่ม” ดุจตะวันคล้อยตาม เธอสองคนเรียนด้วยกันมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ช่วยเหลือเกื้อกูลรักใคร่สนิทสนมประหนึ่งพี่น้องร่วมอุทร ครั้นเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจึงจูงมือไปสอบเข้า

มหาวิทยาลัยของรัฐแห่งเดียวกัน

“ค่าไฟมาแล้วใช้ใหม่” ศศิมาถาม ครอบครัวของเธอมีอาชีพทำไร่ทำนา จึงไม่มีรายได้ประจำ ส่วนครอบครัวของลุงตะวันนั้นก็มีความยากลำบากไม่ต่างกัน นับว่ายังโชคดีที่ดวงเดือนผู้เป็นป้าของลุงตะวันแต่งงานกับนักธุรกิจ นำเข้าสินค้าจากต่างประเทศ ในยามที่รุ่งเรืองจึงซื้อบ้านซื้อรถด้วยเงินสด

ครั้นเมื่อธุรกิจมีปัญหา สามีของป้าตรอมใจล้มป่วยและเสียชีวิตลงในที่สุด ทิ้งหนี้สินนับสิบล้านไว้ให้ดวงเดือนรับผิดชอบ ดวงเดือนจึงขายสินทรัพย์ที่มีชำระหนี้ไปบางส่วน แล้วเดินทางไปทำงานต่างประเทศเพื่อหาเงินมาชำระหนี้ในส่วนที่เหลือ แต่ถึงจะลำบากเพียงใดก็ไม่ยอมขายบ้านที่เคยใช้ชีวิตอยู่กับสามี เมื่อต้องเดินทางไปต่างประเทศจึงให้ลุงตะวันผู้เป็นหลานสาวมาอาศัยโดยไม่คิดค่าเช่า เพื่อให้ช่วยดูแลบ้านไม่ให้ทรุดโทรมระหว่างที่เธอไม่อยู่

เพราะเป็นคนหมู่บ้านเดียวกัน ศศิมาจึงได้รับความเมตตาจากดวงเดือนให้เข้ามาอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนั้นด้วย เธอคิดไม่ออกเลยว่าหากต้องเช่าหอพักอยู่ เธอทั้งสองคนจะต้องรับทำงานพิเศษเพิ่มอีกกี่อย่าง เพราะลำพังค่าเทอม ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าอาหาร และค่าเดินทาง เธอสองคนก็แทบจะหายใจทางผิวหนัง

“อืม ห้าร้อยกว่าเนอะ” ลุงตะวันถอนหายใจ อะไรที่ประหยัดได้เธอสองคนก็ช่วยกันประหยัด เครื่องปรับอากาศเป็นเพียงเครื่องประดับบ้านที่ไม่เคยเปิดใช้งานมารวมสามปี โทรทัศน์ยังไม่ต้องพุดถึง ไม่รู้ว่าบ้านนี้หนูจะกัดสายขาดไปหรือยัง เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ใช้ประจำมีเพียงหม้อหุงข้าวกับพัดลมชาร์จแบตเตอรี่ในตู้กับที่ออกเงินซื้อกันคนละครึ่งบ้างในช่วงที่ต้องพิมพ์รายงาน ส่วนโทรศัพท์ส่วนมากก็อาศัยชาร์จในห้องเรียน

“เอาน่า เราสองคนหาเงินเก่งอยู่แล้ว” ศศิมายกคิ้ว เธอรับกวาดเงินพ่อแม่ในช่วงที่เข้ามาเรียนเทอมแรกเท่านั้น หลังจากปรับตัวได้ก็เริ่มหางานพิเศษทำ ไม่ว่าจะเป็นร้านกาแฟ พิมพ์งาน แจกเอกสาร ร้านข้าวต้มหน้า

ปากซอยล้นแล้วแต่ทำมาแล้วทั้งนั้น อะไรที่ทำแล้วได้เงินเธอไม่เคยเกียถึงจะเหนื่อยกาย แต่เธอก็มีความสุขที่ได้แบ่งเบामาระของทางบ้าน ภูมิใจทุกครั้งที่กำลังเงินจากน้ำพักน้ำแรงไปจ่ายค่าเทอม

ดูจตุระวันยกนิ้วตอบรับ ก่อนจะเปลี่ยนบทสนทนาไปยังเรื่องสำคัญที่กำลังจะเกิดขึ้นไม่กี่นาทีหลังจากนี้ “ฉันตื่นเต้นจังเลยแแก ผีงานวันแรกไม่รู้จะเจออะไรบ้าง”

“ฉันก็ทั้งตื่นทั้งเต้น อยากรู้จังว่าธุรกิจนี้เขาบริหารจัดการกันยังไง”

“บริหารยังไงไม่รู้ รู้แต่ว่าบริษัทนี้ให้เบี้ยเลี้ยงนักศึกษาฝึกงานมากกว่าบริษัทอื่นตั้งสองพัน” ดูจตุระวันว่าเสียงตื่นเต้น

“โซคดีจังเลยนะที่ได้ฝึกที่นี่” ศศิมายิ้มแต่ ความจริงแล้วเบี้ยเลี้ยงที่พวกเธอได้รับเท่ากับเพื่อนๆ คนอื่น เพียงแต่ว่าที่นี่เพิ่มค่าเดินทางให้อีกคนละสองพันบาท “อยากจะกราบแนบอภเจ้าของบริษัทสักที”

“ยะ เจ้าของบริษัทใหญ่ขนาดนั้น คงจะมีเวลาว่างมาให้แก่กราบหรือ” ดูจตุระวันหัวเราะร่วน

“สี่เดือนที่ฝึกงานฉันจะต้องกราบผู้มีอุปการคุณให้ได้ แก่คอยดู” ศศิมาหมายมาดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ถ้าแกคิดจะวิ่งไปขวางหน้ารถเพื่อกราบขอบพระคุณแล้วล่ะก็ กรุณาทำตอนที่อยู่คนเดียว ฉันไม่ขอเอี่ยวด้วย” เพราะรู้จักนิสัยใจคอกันดี ดูจตุระวันจึงรีบออกตัว

“แกก็ว่าไป ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่แสนซื่อาย จะกล้าทำอะไรบ้าดีเดือดได้ยังไง” ศศิมาว่าตาสื่อ

“แล้วแกจะทำไมยังไม่กราบ”

“รูปติดบอร์ดคือคำตอบสุดท้าย” ศศิมาหัวเราะร่วน ซึ่งไม่ต่างกับเลยกับดูจตุระวัน สองสาวเส้นตื้นหัวเราะจนตัวงอ ทว่าเมื่อสัมผัสได้ถึงสายตาลากหลายคู่ที่มองมา ก็ตระหนักรู้ว่าพวกเธอไม่ได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง แต่มีผู้ร่วมฟังเสียงหัวเราะที่ไม่เบาอีกหลายสิบชีวิต จึงรีบจับปากลง ค้อมศีรษะ

เป็นเชิงขอโทษผู้ร่วมเดินทาง สองนักศึกษาสาวเหลือบตามองกันเล็กน้อย เป็นสัญญาณพักเม้าท์ ยืนเกาะราวรถประจำทางอย่างสงบเสงี่ยมจนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทาง

ลักษมีเมธี กรู๊ป จำกัด (มหาชน)

ศศิมางยหน้าขึ้นอ่านป้ายหน้าอาคารสำนักงานขนาดใหญ่แล้วยืดอกขึ้น “แค่ได้มาฝึกงานยังรู้สึกว้าไห้ตัวเองกว้าง ยืดได้มากกว่าทุกวัน”

“จำไว้นะยายอิงว่าให้ทำตัวเหมือนคนปกติ อย่าทำอะไรให้พีๆ เขากล้า” ดุจตะวันย้าเป็นรอบที่สองร้อยสามสิบเจ็ด นับตั้งแต่ว่าเธอทั้งสองผ่านการคัดเลือกให้เข้ามาฝึกงานที่นี่ เธอก็คอยเตือนเพื่อนสนิทที่บางครั้งก็คล้ายกับคนที่สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ศศิมาโคลงศีรษะ ทั้งที่นี้เสียใจคอแทบจะเรียกว่าโขกออกมาจากพิมพ์เดียวกัน แต่ดุจตะวันก็ยังเน้นย้ำคล้ายกับเธอผิดแผกเสียเต็มประดา แต่กระนั้นก็ชี้แจงที่จะต่อความยาวสาวความยืด เพราะในเวลานี้ทุกอย่างคาพยพของเธอจจจ่ออยู่ที่ตึกสูงใหญ่ตรงหน้า หญิงสาวยกไห้ให้เพื่อนสนิทก่อนจะเริ่มเข่งก้าวกระโดดเข้าไปยังจุดแลกบัตร

ปิ่น!

ทว่าเข่งไปได้ไม่ถึงสามก้าว แก้วหูก็แทบร้าวบริ

“ยายอิง!” ดุจตะวันตะโกนลั่นก่อนจะรีบวิ่งไปดึงศศิมาให้ขึ้นมาขึ้นบนทางเท้า

“ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ” ศศิมาค้อมศีรษะขอโทษเป็นพัลวัน

...

“มีอะไร” คนที่นั่งอยู่เบาะหลังในส่วนของผู้โดยสารกเคลื่อนกระจกกันระหว่างส่วนของผู้โดยสารกับคนขับรถลง แม้ว่ารถสมรรถนะสูงจะเบรกกะทันหัน แต่กระนั้นน้ำเสียงที่ไ้ถามก็ยังไม่เรียบเรียงไร้ซึ่งความตื่นเต้น

“มีคนกระโดดลงมาขวางทางครับนาย” ตักดี คนขับรถมากมีมือตอ

“ใคร” ผู้เป็นนายถาม

“น่าจะเป็นนักศึกษาที่มาฝึกงานครับ”

“เป็นอะไรหรือเปล่า” ถึงจะถอนหายใจที่ต้องเสียเวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่กระนั้นก็ยังมิกะจิตกะใจเอ่ยถาม

“ไม่เป็นไรครับ”

“อืม เตือนหน่อยก็แล้วกัน”

ศักดิ์ค่อมศิระชะรับ ก่อนจะลดกระຈกฝั่งคนขับลง “ระวังหน่อยน้องพรวดพราดลงมาแบบนี้มันอันตรายรู้ไหม”

“ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ”

ชลชาติเหลือบตามองคนที่ผงกศีรษะเป็นกึ่งกำเล็กน้อย ก่อนจะหลุบตาลงมองเอกสารที่อ่านค้างไว้ดังเดิม

...

“เกือบไปแล้วม้วยละแก เพิ่งพูดไปหยกๆ ว่าให้ทำตัวเหมือนคนปกติ”
ดูจตะวันตบหน้าผากตัวเองแรงๆ

“ขอโทษ” ศศิมายิ้มเหี้ย

“ไม่เจ็บตรงไหนใช่ไหม”

ศศิมาสายหน้าแรงๆ

“งั้นก็รีบไปเถอะ ฉันไม่เอยากสายตั้งแต่วันแรก” ดูจตะวันว่า

“อืมๆ” ศศิมาพยักหน้า ก้าวขาตามจ้งหะม้าย่อง กวาดตามองไปรอบๆ ด้วยความระมัดระวัง

“ยายอิง!” ดูจตะวันร้อง แล้ววกกลับมาลากแขนคนที่มัวแต่โยกซ้ายโยกขวาให้เดินตาม

“หลอนอะ” ศศิมาเกาทำยทอย พยายามควบคุมการเดินให้สงบเสงี่ยม เมื่อพาตัวเองมาถึงจุดแลกบัตรได้อย่างปลอดภัยแล้วจึงเป่าลมออกปากด้วยความโล่งอก

“ห้องประชุมพร้อมแล้วค่ะ” เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ก่อนที่เลขานุการหน้าห้องจะเปิดประตูเข้ามารายงานผู้เป็นนาย

ชลชาติพยักหน้ารับ ยกมือซ้ายขึ้นดูนาฬิกา “วันนี้ประชุมคงยืดเยื้อ คุณมุกกลับบ้านก่อนได้เลย ไม่ต้องรอ”

“ขอบคุณค่ะ” มุกภาตาค้อมศีรษะลง แม้ว่าผู้เป็นนายจะเจ้าระเบียบและเด็ดขาด แต่เมื่อรู้ว่าเธอมีครอบครัวมีลูกสาววัยเจ็ดขวบรออยู่ที่บ้าน ทุกครั้งที่มีประชุมในช่วงเย็นและหากเป็นหัวข้อที่ต้องหารือกันเป็นเวลานาน เขาก็จะให้เธอกลับบ้านก่อนเสมอ นับว่าเป็นโชคดีที่สุดของคนทำงานในตำแหน่งเลขานุการ ส่วนผู้ช่วยอีกสองคนคือธีร์กับพัฒน์นั้น เนื่องจากเป็นหนุ่มโสดด้วยกันทั้งคู่ จึงล่มหัวจมท้ายกับผู้เป็นนายได้ตลอดทั้งวันทั้งคืน

“ไปกันเถอะ” ชลชาติเงยหน้าขึ้นเอยกับผู้ช่วยสองคนที่ยืนถือเอกสารรออยู่ ทว่ายังไม่ทันได้ลุกขึ้นจากเก้าอี้ เสียงเรียกเข้าจากสมาร์ตโฟนที่วางอยู่บนโต๊ะก็ดังขึ้นชัดเจนหวั่นเสียวก่อน

“ป้า”

ชลชาติยกมุกปากขึ้นน้อยๆ ยามได้ยินเสียงโอดังแว่วมาตามสาย “ว่าไงครับลูก”

“ป้าจะกลับมากินข้าวกับต้นน้ำมัยครับ” เด็กชายสมุทรเอ่ยถาม

“ป้ามีงานด่วน คงกลับไปไม่ทัน”

“ว้า...”

ชลชาติหลุดเสียงหัวเราะแผ่วเบายามได้ยินเสียงถอนหายใจดังแว่วมาตามสาย “เป็นเด็กเป็นเล็กหัดถอนหายใจแล้วหรือเรา หืม”

“ป้าก็ถอนหายใจแบบนี้”

นั่นปะไร คนเป็นพ่อกลอกตามองเพดาน อาจเพราะเป็นคุณพ่อเลี้ยงเดี่ยว และเขาเองก็เป็นคนดูแลบุตรชายด้วยตัวเองมาตลอด เจ้าตัวเล็กจึงจดจำและเลียนแบบคำพูดคำจาทลอดจนถึงบุคลิกภาพของเขาไปแทบจะทุกกระเบียด

“ต้นน้ำทำการบ้านเสร็จหรือยังครับ” ซลซาติพาเปลี่ยนเรื่อง

“ครับ คุณหญิงย่าบอกว่าต้นน้ำทำถูกทุกข้อ ต้นน้ำเก่งมากๆ” เด็กชายตัวน้อยยี้ตอกขึ้นขณะอวดตัว

“เก่งมากครับ หลังกินข้าวเสร็จต้นน้ำนอนที่ห้องคุณย่ากับอากงไปก่อนนะลูก” ซลซาติเอ่ยบอกบุตรชาย

“ถ้าป้าเสร็จงาน ป้าจะมาอุ้มต้นน้ำไปนอนที่ห้องใช้ใหม่” เด็กชายเอ่ยถามเพื่อความมั่นใจ

“ครับ”

“ป้าทำงานคนเดียวเลยเสร็จช้า ฉันพรุ่งนี้เลิกเรียนแล้วต้นน้ำจะไปช่วยตรวจงานนะครับ” เด็กนักเรียนชั้นอนุบาลสามว่าด้วยน้ำเสียงจริงจัง และนั่นก็ทำให้คนที่คร่ำเคร่งกับกองงานมาตลอดทั้งวันระบายยิ้มกว้างด้วยความชอบใจ

“ได้สิลูก งั้นป้าไปประชุมก่อนนะครับ”

“ครับ ต้นน้ำรักป้าที่สุด”

“ป้าก็รักต้นน้ำ” ซลซาติบอกรักบุตรชายก่อนจะกดวางสาย จากนั้นจึงเดินออกจากห้องทำงานไปพร้อมกับผู้ช่วยทั้งสองคน

“แกแน่ใจนะยายอิงว่าจะทำตอนนี้” ดุจตะวันเหลือวซ้ายแลขวา ก่อนจะเอ่ยถามเพื่อนสนิทอีกหนเพื่อความมั่นใจ

“แน่สิแก บนไว้ไม่แก่ แกคิดว่าฉันจะนอนหลับลงหรือไง” ศศิมาว่าหลังจากรวบรวมชิ้นสูงป่องยบปลายเป็นหางม้าเรียบร้อยแล้ว วันนี้หลังจากรายงานตัว เธอ ดุจตะวัน และชนิศาเพื่อนร่วมคณะอีกคนจึงแยกย้ายกันไปฝึกงาน เธอได้ฝึกในฝ่ายบัญชีและการเงินของกลุ่มธุรกิจประกันและการเงิน ดุจตะวันฝึกงานในกลุ่มธุรกิจนำเข้ารถยนต์ ส่วนชนิศาฝึกในกลุ่มธุรกิจพลังงาน

ใหญ่โตมโหฬารเหลือเกิน ไม่เสียแรงที่เธอบนบานเอาไว้ในวันแรกที่

เข้ามาสัมผัสภาษากับฝ่ายบุคคล และเมื่อสิ่งที่เธอขอไว้สัมฤทธิ์ผลจึงรีบมา
 แก้นบนในวันที่เริ่มต้นฝึกงานวันแรก สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะได้รับรู้ว่าเธอเป็นคนมี
 ลัจจะ และรับพิจารณาคำขอพรของเธอในข้อถัดไปที่เธอจะขอหลังจาก
 แก้นบนพรข้อแรกเรียบร้อยแล้ว

“จะทำอะไรก็รีบๆ เถอะ เตี่ยวจะตีกไปกว่านี้” ดุจตะวันแรง

“อืม” ศศิมาพยักหน้า ด้วยการแก้นบนที่ว่าไม่เหมาะจะทำในช่วงที่มี
 คนพลุกพล่าน ดังนั้นหลังจากเลิกงานเธอทั้งสองจึงลองเดินหาร้านกาแฟและ
 ร้านอาหารใกล้ๆ เพื่อมีร้านไหนรับสมัครพนักงานพาร์ทไทม์ที่ทำช่วงหลังเลิก
 งานได้ เธอทั้งสองคนก็จะมีรายได้ระหว่างฝึกงานเพิ่มอีกทาง และเดินกลับ
 มายังสำนักงานลักซิมเมธิ กรุ๊ป อีกครั้งในช่วงหลังพระอาทิตย์ตกดิน

“สองทุ่มเก้านาทึ่ ฤกษ์งามยามดี ยายโอบีเปิดเพลง” ศศิมาร้องบอก
 และเมื่อดุจตะวันเปิดเพลงบรรเลงจากโทรศัพท์มือถือ จึงเริ่มยกแขน ก้าว
 ขา กรีดปลายนิ้วรำรำ

ภายในห้องประชุมบนชั้นสิบสอง ผู้บริหารระดับสูงต่างคร่ำเคร่งกับ
 การตรวจทานเอกสารสำคัญ เพื่อวางแผนในการเทกโอเวอร์บริษัทยักษ์ใหญ่
 แห่งหนึ่งในเวียดนาม เหตุที่ต้องวิเคราะห้และวางแผนให้ละเอียดถี่ถ้วนนั้น
 เพราะยังมีบริษัทอื่นที่ต้องการเทกโอเวอร์บริษัทแห่งนี้ด้วยเช่นกัน

ชลชาติลุกขึ้นจากเก้าอี้หัวโต๊ะเพื่อเขียนใจความสำคัญบนบอร์ดที่ตั้ง
 ไว้ติดกระจก ชายหนุ่มเขียนตัวเลขที่อยู่ในใจ พร้อมกับจำนวนปีที่ฝ่าย
 พัฒนาธุรกิจวิเคราะห์ความคุ้มทุน

“สามปี ห้าปี สิบปี” ชลชาติเคาะปากกาเคมิกับบอร์ดก่อนจะเดินไป
 ฟิงกระจกเพื่อใช้ความคิด ทว่าเพียงหลุบตาลงเพื่อทำสมาธิ สายตาก็สกับ
 การรำรำเบื้องหน้าศาลพระภูมิเทวา

เป็นไปไม่ได้!

สิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติไม่มีอยู่จริง ชายหนุ่มหลับตาแล้วลืมตาขึ้นผง
 มองอีกครั้ง สิ่งที่ไม่ได้อยู่เหนือธรรมชาติก็ยกมือขึ้นตั้งวง พร้อมกับเงยหน้า

๑๘ ● รักพี่วันนี้แถมฟรีลูกชาย

ขึ้นมองปลายนิ้ว เพื่ออธิษฐานขอพรเป็นข้อที่สอง

‘เรียนจบแล้วขอให้หนูได้ทำงานที่นี้ด้วยเถิด สาธุ’

เมื่อสายตajibภาพด้านล่างได้อย่างชัดเจนแล้ว คนที่ยืนฟังกระจกอยู่
ก็ได้แต่ถอนใจ

นักศึกษาก็อีกแล้วอย่างนั้นหรือ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!

๒

อิจฟ้าปี่สาม มารยาทงาม และรักเด็กคะ

“สวัสดีค่ะ”

“...”

“สวัสดีค่ะ”

“...”

“สวัสดีค่ะ”

ศศิมาประนมมือไหว้ ส่งเสียงทักทายตลอดทางจนกระทั่งเดินมาถึง โต๊ะทำงานในแผนกบัญชีและการเงิน วางกระเป๋าสะพายลงบนโต๊ะ แล้วเอ่ย ทักทายคนที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ “พี่นุชสวัสดีค่ะ”

นิดานุชยิ้มรับน้อยๆ ที่มุมปาก ก่อนถอดหูฟังออก “มาแต่เช้าเขี้ยว กินอะไรมาหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ” ศศิมาตอบขณะนั่งลงบนเก้าอี้ เก็บกระเป๋าไว้ใน ลิ่นชัก แล้วจึงเปิดคอมพิวเตอร์

“นั่งเล่นไปก่อนนะ แผนกนี้เริ่มงานกันตรงเวลาเลยละ” นิดานุชว่า ก่อนจะปิดหูฟัง แล้วตักโจ๊กในซามซึ้นมารับประทานต่อ

“คะ” ศศิมาขานรับแผ่วเบา เพราะที่พักอยู่ไกลจากที่ทำงานพอสมควร ดังนั้นเธอจึงต้องเผื่อเวลามากกว่าการเดินทางไปมหาวิทยาลัยร่วมชั่วโมง ซึ่งก็นับว่าเป็นการวางแผนที่ได้ผลดีไม่น้อย เมื่อเธอสามารถพาตัวเองมาถึงที่ทำงานก่อนเวลาเริ่มงานสี่สิบนาที ทำเวลาได้ดีกว่าเมื่อวานยี่สิบนาที

ศศิมาไม่ปล่อยให้เวลาว่างเปล่าประโยชน์ หญิงสาวหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันยอดฮิตเพื่อโพสต์ขายเสื้อผ้า โดยเธอมีหน้าที่เป็นเพียงตัวกลางในการโพสต์ขายเท่านั้น เมื่อลูกค้าโอนเงินชำระค่าสินค้า เธอก็จะส่งยอดพร้อมกับโอนเงินต่อไปยังร้านค้า โดยหักค่าส่วนต่างที่เธอบวกเพิ่มออก จากนั้นทางร้านค้าก็จะส่งสินค้าไปยังลูกค้าคนดังกล่าวเอง

งานนี้ดูเหมือนจะง่ายแต่ไม่ง่ายเลย เพราะไม่มีสินค้าจริงอยู่ในมือ เธอจึงต้องสอบถามรายละเอียดต่างๆ จากทางร้านค้าให้ครอบคลุมภายในครั้งเดียว หากไม่จำเป็นเธอจะไม่ส่งข้อความไปรบกวนทางร้านค้า เพราะตัวแทนจำหน่ายไม่ได้มีเธอเพียงคนเดียว และการมีข้อมูลที่ครบถ้วนก็ทำให้เธอมั่นใจ ตอบลูกค้าได้สมเหตุสมผล ซึ่งเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ลูกค้าเลือกที่จะซื้อขายกับเธอ

เวลาสี่สิบนาทีผ่านไปอย่างรวดเร็ว เมื่อถึงเวลาเริ่มงาน ปรารค์ทิพย์เลขานุการฝ่ายจึงมอบหมายงานให้เธอทำ ซึ่งผู้อำนวยการฝ่ายแจ้งเอาไว้ตั้งแต่เมื่อวานว่า สัปดาห์แรกจะให้เธอเรียนรู้งานภาพรวมโดยจะมีปรารค์ทิพย์เป็นที่ปรึกษา

“งานของพี่ส่วนใหญ่ก็จะเป็นการประสานงานระหว่างแผนก รวบรวมข้อมูลจัดทำเอกสารต่างๆ ตามที่พี่ก้องต้องการใช้” ปรารค์ทิพย์เอ่ยพาดพิงถึงก้องเกียรติ ผู้เป็นผู้อำนวยการฝ่าย

“...”

“พี่เพิ่งส่งเอกซ์เซลล์ให้ทางเมล อิงฟ้าช่วยเอาข้อมูลจากเอกสารเล่มนี้กรอกใส่เอกซ์เซลล์ให้ที”

“ได้ค่ะ” ศศิมารับคำ รับเอกสารเล่มหนาจากปรางค์ทิพย์ แล้วเดินกลับไปนั่งโต๊ะของตัวเองเพื่อเริ่มทำงาน

“ปะ ไปกินข้าวกัน”

ศศิมาละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ แล้วเงยหน้าขึ้นพร้อมยิ้ม “อิงเอาอาหารมาจากบ้านค่ะพี่ปรางค์”

“อ้าวเธอ งั้นฝากนุชดูน้องด้วยก็แล้วกัน” ปรางค์ทิพย์หันไปทางนิตานุชที่วันนี้พกข้าวกล่องมาจากบ้านด้วยเช่นกัน

นิตานุชพยักหน้ารับ ก่อนจะลุกขึ้น “ไปกินในแพนทรีกัน”

“ค่ะ” ศศิมายิ้มรับพร้อมกับเปิดลิ้นชัก เพื่อหยิบกล่องอาหารในกระเป่าสะพายใบเหลือง

การฝึกงานในช่วงเช้าดำเนินไปอย่างราบรื่น ศศิมาสามารถสรุปใจความและนำตัวเลขไปใส่ในเอกซ์เซลได้ถูกต้อง ส่วนในช่วงบ่ายปรางค์ทิพย์เริ่มให้เธอเดินเอกสาร

“พี่ปรางค์จำได้ทั้งหมดเลยหรือคะ” ศศิมากะพริบตาปริบๆ เพราะอาคารสำนักงานแห่งนี้ทั้งหมดยี่สิบชั้น แบ่งสัดส่วนหกชั้นต่อหนึ่งกลุ่มธุรกิจ ซึ่งในแต่ละกลุ่มธุรกิจยังมีการเปิดบริษัทลูกอีกหลายสิบบริษัท ลำพังแค่จำชื่อบริษัทและแผนกต่างๆ ภายใต้อันตรายประกันและการเงินเธอก็แทบจะร้องขอชีวิตแล้ว

“พี่ทำงานที่นี่มาตั้งห้าปี เดินทั่วหมดแล้วจะ” เลขานุการสาวว่า ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมาเมื่อเห็นสีหน้าของคนที่นั่งอยู่ข้างๆ “หน้าตาเราตอนหว่านนี่จ๊อจี้ดีเหมือนกันนะ”

“จะเกิดอะไรขึ้นคะ ถ้าอิงเอาเอกสารไปส่งผิดชั้น ผิดแผนก ผิดกลุ่มบริษัท” ศศิมาถามด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล ถึงแม้ว่าจะดูขาดๆ เกินๆ ไปบ้าง แต่เรื่องงานเธอจริงจังเสมอ โดยหารู้ไม่ว่าแท้ที่จริงแล้วศัตรูของความจริงจังของเธอก็คือความเกินๆ ขาดๆ ที่ไม่มีใครเหมือนนั่นเอง

“ก่อนที่จะไปถึงขั้นว่ามันจะเกิดผลเสียยังไงบ้าง เราต้องเตรียมการทุกอย่างกันที่จุดเริ่มต้น”

“ยังไงคะ” นักศึกษาสาวทำตาโตเท่าไข่ห่าน จนคนสอนงานหลุดคำอีก
หน

“ต้องมีสติ”

“งานยากเลยละคะถ้างั้น” ศศิมาหัวเราะกลบเกลื่อน พลันเสียงเตือน
ของตุจตะวันก็ดังแว่วเข้ามาในหู แล้วแบบนี้เธอจะเป็นคนปกติได้สักกี่วัน

“อีกอย่างไม่ต้องกลัวว่าจะจำแผนก จำบริษัท จำชั้นผิด เพราะที่มีตัว
ช่วย” ปรารค์ทิพย์ว่าก่อนจะวางผังอาคารลงบนโต๊ะ

“ขอบคุณค่ะ” ศศิมารีบลุกขึ้นจากเก้าอี้ก้ม ประนมมือขึ้นระหว่างอก
ค้อมศีรษะ แล้วย่อเข่าลง

“มีลายแทงแล้วงั้นเริ่มงานกันเลยนะ” ปรารค์ทิพย์ว่าพลางผายมือไป
ยังแฟ้มเสนอเซ็นที่วางอยู่บนโต๊ะ

“ได้ค่ะ” นักศึกษาสาวรับคำ หอบแฟ้มเสนอเซ็นจำนวนสี่แฟ้มเดินไป
กดลิฟต์ หลับตานึกถึงผังอาคารจนกระทั่งประตูลิฟต์เปิดออก

หญิงสาวนำแฟ้มเสนอเซ็นจำนวนสามแฟ้มไปส่งให้เลขานุการหน้า
ห้องของผู้บริหารชั้นสิบเก้า ก่อนจะเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นยี่สิบเพื่อนำแฟ้ม
เอกสารที่เหลือไปส่งยังส่วนของผู้บริหารสูงสุด

“ผู้บริหารระดับสูง สูงสมชื่อจริงๆ”

“อาพัฒนาครับ ต้นนี้อยากกินผลไม้สดขึ้นๆ” เด็กชายตัวกลมเงยหน้า
ขึ้นเอ่ยกับผู้ช่วยของบิดา

“ครับ” พัฒนียิ้มรับ กวาดตามองหาแม่บ้านที่มักเดินทำความสะอาด
อยู่รอบๆ ทว่าในเวลานี้กลับไม่มีใครอยู่ในครรลองสายตาเลยสักคน

“ไม่มีใครอยู่เลย” เด็กชายสมุทรวางขณะมองตามสายตาของผู้ช่วย
บิดา

“...”

“แม่แต่ป่ามุกก็ยังไม่อยู่ ต้นน้ำคงอดกินแล้ว” หนูน้อยยกแขนป้อมขึ้นกอดดอกแล้วถอนหายใจ

พัฒนาหลุดเสียงหัวเราะด้วยความเอ็นดู “คุณมุกเอาเอกสารไปส่งที่ห้องทำงานของเจ้าสัวกับคุณหญิงครับ”

“อ้อ” ถึงจะพยักหน้าคล้ายกับเข้าใจ แต่คนที่อยากกินผลไม้ก็ไม่ได้เข้าใจอะไรไปมากกว่าเสียงห้องที่ร้องดังโครกคราก

“อาจจะเข้าไปดูในห้องครัว แต่คุณต้นน้ำต้องสัญญาว่าจะไม่เดินไปไหน” พัฒน์ว่า เพราะผู้เป็นนายติดสายวิดีโอคอลกับต่างประเทศ ดังนั้นเขาจึงพานายน้อยออกมานั่งเล่นตรงชุดโซฟาหน้าห้องทำงาน

“ต้นน้ำสัญญาว่าจะไม่ขยับตัวเลยแม่แต่นิดเดียว” เด็กชายยกนิ้วก้อยข้างขวาขึ้นพร้อมกับหรีดตาล

“เก่งมากครับ” พัฒน์ว่าก่อนจะเดินเข้าไปดูผลไม้ในห้องครัว

“ขวหรือช่วยละทีนี้” ทางฝั่งนักศึกษาฝึกงานที่เพิ่งขึ้นมาถึงชั้นสูงสุดของอาคารสำนักงานเป็นครั้งแรกก็รีๆ รอๆ อยู่ตรงหัวบันได

“พี่คนสวย”

“...”

ขณะที่ลังเลว่าควรจะไปทางทิศใดอยู่ นั้น เสียงเล็กใส่ก็ดังขึ้นจากมุมหนึ่ง ศศิมาหันขวับไปมองตามเสียงแล้วระบายยิ้มกว้าง “เรียกพี่หรือครับ”

เด็กชายตัวกลมพยักหน้า

“บ้างจริง เด็กไม่โกหกด้วย ขอเงินได้มั๊ยพี่จ้ะ” ศศิมาหัวเราะคิกคักเดินเข้าไปหาเจ้าตัวเล็กที่นั่งกอดดอกอยู่บนโซฟาตัวยาว “นั่งทำอะไรอยู่คนเดียวครับสุดหล่อ”

สุดหล่อตัวเล็กยิ้มเขิน ย่นจมูกน้อยๆ ก่อนตอบ “รอป่าทำงานครับ”

“ป้าหนูทำงานอยู่ที่นี้หรือคะ ดิฉันได้ทำงานกับผู้บริหารสูงสุดด้วย”

“พี่คนสวยมาหาใครครับ” คนที่ตามบิดามาทำงานตั้งแต่ยังพูดไม่ชัด
เอ่ยถาม

“ประธานกรรมการบริหาร” แม้จะรู้ว่าตัวเองสนทนากับเด็ก แต่
กระนั้นศติมาก็หลุบตาลงอ่านโน้ตที่ปรารภศัพท์ติดเอาไว้

“ชื่อยาวจัง” เด็กชายยกมือขึ้นเกาท้ายทอย ความจริงเขารู้จักลุงป้าหน้า
อาชุนี่เกือบจะทุกคน แต่ก็ไม่เคยได้ยินว่ามีใครชื่อยาวขนาดนี้มาก่อน

ศติมาหัวเราะจนตัวงอ อดไม่ได้ที่จะลูบศีรษะเล็กด้วยความเอ็นดู
“แล้วสุดหล่อละครับชื่ออะไร”

“ต้นน้ำครับ”

“ชื่อเพราะจัง”

“ทุกคนก็บอกต้นน้ำแบบนี้” เด็กชายยี้ดอกขึ้นก่อนอวดด้วยความ
ภูมิใจ และนั่นก็ทำให้คนเส้นต้นหัวเราะหนักกว่าเดิม

“หลงตัวเองใช้ได้เหมือนกันนะเรา ห่อใส่ถุงเอากลับไปเล่นที่บ้านดี
ไหมเนี่ย”

เด็กชายทำตาวาว “ต้นน้ำไปได้หรือครับ”

“ไปไม่ได้สิ ขึ้นพี่แอบพาต้นน้ำไปจริงๆ ยังไม่ทันถึงป้ายรถเมล์ พ่อแม่
ของต้นน้ำก็คงตามไป ‘แหก’ ออกแล้ว”

เด็กชายขมวดหัวคิ้วเป็นปม “สุภาพบุรุษไม่ทำร้ายสุภาพสตรี ป้าของ
ต้นน้ำไม่ ‘แหวก’ ออกพี่คนสวยหรือครับ”

“...”

เอาเข้าไป จาก ‘แหกอก’ กลายเป็น ‘แหวกอก’ เสียได้ ศติมายิ้มแหย
แต่กระนั้นก็อดชื่นชมบิดามารดาของเด็กชายไม่ได้ “พ่อแม่หนูสอนมาดีเหลือ
เกิน”

“แม่ไม่สอน”

“หา” ศติมาเบิกตากว้าง

“بابอกไม่ต้องหา แม่ของต้นน้ำตายแล้ว ตามหาไม่เจอหรอก”

“...”

ทั้งที่ตั้งใจจะเอ่ยคำลา เพื่อเดินตามหาห้องประธานกรรมการบริหาร แต่สองขากล้วยลงนั่งคุกเข่าเบื้องหน้าไซฟา วางมือลงบนศีรษะทุยอีกครั้ง อย่างอ่อนโยน “พี่ขอโทษครับ”

“ขอโทษทำไมครับ” เด็กชายเอียงหน้าถามตาแป๋ว

“พี่พูดจาไม่คิด ต้นน้ำให้อภัยพี่ได้ใช่ไหมครับ”

“ต้นน้ำเป็นสุภาพบุรุษ ต้นน้ำใจดีกับคนสวยทุกคนอยู่แล้ว”

ถึงจะฟังดูทะแม่งๆ แต่กระนั้นศติมาก็พยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้ม “พี่ต้องไปทำงานแล้ว เราจะได้เจอกันอีกมั๊ยเนี่ย”

เด็กชายพยักหน้า “พี่คนสวยชื่ออะไรครับ ต้นน้ำจะไปหาถูก”

“อิงฟ้าจ๊ะ”

“พี่น้องฟ้า” เด็กชายทำตาโต

“น่ารักจริงๆ เลยลูก” ศติมาจับแก้มยู่ด้วยความมั่นใจ ก่อนจะลูกขึ้น

“พี่น้องฟ้าให้ต้นน้ำเป็นลูกเธอ”

ศติมายกขาข้างขวาค้างกลางอากาศ หลบตามองเด็กชายตัวน้อยที่เงยหน้ารอฟังคำตอบตาใสแจ้ว “ต้นน้ำอยากให้เป็นหรือครับ”

เด็กชายพยักหน้าแรงๆ “ต้นน้ำอยากมีแม่เหมือนเพื่อนๆ”

สายตาไร้เดียงสาที่มองมาทำให้คนที่ยืนอยู่หุตาพรำมัว ศติมาจึงพยักหน้ารับน้อยๆ

“เฮ้ ต้นน้ำมีแม่เป็นนางฟ้าแล้ว”

“มันเขี้ยวจริงๆ เด็กคนนี่” ศติมาหัวเราะร่วน ก่อนจะตัดสินใจเอ่ยคำลา เพื่อนำเอกสารเสนอขึ้นไปส่งยังห้องประธานกรรมการบริษัท

...

“อาพัฒนามาแล้ว” เด็กชายร้องทักผู้ช่วยของบิดาที่เดินกลับมาหา

“คุณป้าแม่บ้านกำลังปอกผลไม้อยู่ครับ อีกสักพักคงยกออกมา”
พัณณ์ตอบ เป็นจังหวะที่ธีร์เปิดประตูห้องทำงานออกมาพอดี

“อาธีร์ ป้าคุยงานเสร็จหรือยังครับ” เด็กชายร้องถาม

“ครับ” ธีร์ตอบพร้อมยกฝามือ

“ป้า” ทันทีที่วิ่งกลับเข้ามาในห้อง เด็กชายก็ปีนขึ้นไปนั่งบนตักของ
บิดา

“แอบหนีไปเล่นซนที่ไหนมาหิม” ชลชาติกตตจมูกลงบนกระหม่อม
บุตรชายก่อนถาม

“ต้นน้ำไม่ได้ซนที่ไหน ต้นน้ำทำงานอยู่หน้าห้อง”

ชลชาติระบายยิ้มบางๆ “แล้วทำเสร็จหรือเปล่า”

เด็กชายพยักหน้าก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นส่ายหน้า “ยังครับ พรุ่งนี้ทำต่อ”

ชลชาติ ธีร์ และพัณณ์หัวเราะแฉ่วเบา เด็กชายมักใช้เหตุผลเช่นนั้น
เสมอเมื่ออยากมาวิ่งเล่นที่ออฟฟิศ

“แล้วค่าแรงวันนี้จะให้ป้าจ่ายเป็นอะไรดี” ชลชาติถาม

“เค้าค้าบ” เด็กชายตอบเสียงดังฟังชัด ก่อนจะนึกเรื่องสำคัญที่ตั้งใจ
จะเล่าให้บิดาฟังขึ้นมาได้ “ป้า ต้นน้ำเจอพี่นางฟ้า”

“นางฟ้า?” ชลชาติทวนคำ

เด็กชายพยักหน้าแรงๆ “พี่นางฟ้าคนสวยให้ต้นน้ำเป็นลูกด้วย”

ชลชาติเหลือบตามองไปทางพัณณ์กับธีร์เป็นเชิงถาม ซึ่งผู้ช่วยทั้งสอง
ก็ส่ายหน้าน้อยๆ แทนคำตอบ

“เจอที่ไหนลูก” ชลชาติถามต่อ

“ที่นี่ พี่นางฟ้าใจดี จับแก้มตรงนี้แล้วก็ลูบหัวต้นน้ำด้วย” เด็กชายเล่า
พร้อมยิ้มกว้าง

แม้ว่าบุตรชายของตนจะรู้จักมักคุ้นกับพนักงานที่นี่ดี แต่ก็ไม่เคยมี
ใครถูกเนื้อต้องตัวถึงขั้นจับแก้มลูบหัวทายาทของเขาแบบนี้มาก่อน ชลชาติ
ตั้งใจจะซักต่อ ทว่าประตูห้องทำงานก็ถูกเคาะและเปิดออกเสียก่อน

“ท่านประธานให้ท่านรองไปพบที่ห้องค่ะ” มุกภาตารายงาน
“อืม” ชลชาติพยักหน้า แล้วโฉบใบหน้าลงเอยกับบุตรชาย “ไปหาอาก
กับคุณย่ากันนะครับ”

“ผลไม้ของต้นน้ำ” เด็กชายเบนสายตาไปทางพัฒนา
พัฒน์ยิ้มรับ แล้วหันไปเอยกับมุกภาตาทา “ถ้าแม่บ้านยกผลไม้มาให้
ตามไปที่ห้องท่านประธานนะครับ”

“ได้ค่ะ” มุกภาตารับคำ รอจนกระทั่งผู้เป็นนาย นายน้อย และผู้ช่วย
ทั้งสองคนเดินออกไปแล้วจึงปิดประตูห้องทำงาน

๓

ความสวยไม่เคยติดลบ เลยได้คบกับเพื่อนอนุบาล

“ฝีมือใช้ได้เลยนี่”

“คาเฟ่ที่หนูเคยทำ เจ้าของร้านก็ชอบชมเองค่ะ พี่เขาก็เลยสอนหนู แต่งจานด้วย” ศศิมาตอบ วันนี้เธอได้รับสายจากร้านคาเฟ่ที่มารอกับสมัครไว้เมื่อวานว่าให้มาเริ่มงานได้ทันที ส่วนจุดตะวันได้ทำงานเป็นพนักงานขายในห้องเสื้อที่อยู่ห่างกันไม่ถึงหนึ่งป้ายรถเมล์

“ดีมากจ้ะ งั้นวันนี้ลองรับออเดอร์ จัดจาน แล้วก็เสิร์ฟไปก่อน ว่างพຽງนี้ค่อยเรียนทำเครื่องดื่ม”

“ได้ค่ะ” ศศิมายืดอกแล้วขานรับเสียงหนักแน่น จนพนักงานประจำสามคนที่ทำเครื่องดื่มอยู่ไม่ไกลด้อมยืมไม่ได้

“ไม่ต้องชิงชังขนาดนั้น” ชูตภาหวัเราะแผ่วเบา ความจริงเธอไม่มีแผนรับพนักงานพาร์ตไทม์ แม้ว่าคาเฟ่สาขานี้จะประสบผลสำเร็จอย่างล้นหลาม มีลูกค้าอุดหนุนเองแน่นนับตั้งแต่วันแรกที่เปิดให้บริการ ตลอดสามสัปดาห์ที่ผ่านมาเธอบริหารจัดการโดยการหมุนเวียนสับเปลี่ยนพนักงานสาขาหนึ่งกับสาขาสองมาช่วย เมื่อพนักงานในร้านส่งใบสมัครของศศิมาให้

เธอทางอีเมล เธอก็แค่จะพริบตาประวัติดอกมาเก็บไว้เพื่อการขยายสาขาในอนาคต

ทว่าเมื่อได้เห็นรูปถ่ายที่แนบมา เธอกลับรู้สึกสนใจเด็กคนนี้ แวตามุ่งมั่นของศศิมาไม่ต่างไปจากเธอเมื่อครั้งที่ยังเป็นนักศึกษา ดังนั้นวันนี้จึงลองต่อสายไปถามข้อมูลเพิ่มเติม เมื่อได้รู้ว่าศศิมาส่งเสียตัวเองเรียน เธอจึงอยากสนับสนุน จึงรับเธอเข้าทำงานในช่วงวันจันทร์ถึงวันศุกร์ตั้งแต่เวลาหกโมงเย็นถึงสี่ทุ่ม ส่วนในวันเสาร์อาทิตย์ศศิมามีงานอีกที่แถวที่พักของเธอ

“ขณมน่าจะเสร็จแล้ว” ชุตาทาเบนสายตามองหน้าปัดนาฬิกาที่ตั้งอยู่บนเคาน์เตอร์

“หนูไปช่วยนะคะ” ศศิมาเสนอตัว

“จ๊ะ” ชุตาทาตอบ แล้วเดินนำพนักงานพาร์ตไทม์คนแรกของร้านเข้าไปดูขนมที่อบไว้ด้านใน

“ต้นน้ำเข้าไปข้างในกับอาพัฒนา์ก่อนนะครีบ ป้าขอคุยงานแป๊บหนึ่ง” ชลชาติล้วงสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋ากางเกง และเมื่อเห็นว่าเป็นสายเรียกเข้าจากใคร จึงลดใบหน้าลงเอยกับบุตรชายที่เงยหน้าขึ้นมองเขาอยู่

“ต้นน้ำต้องกินขนมคนเดียวอีกแล้ว” เด็กชายเม้มปาก

“ต้นน้ำ...” ชลชาติทอดเสียง ทว่ายังไม่ทันเอ่ยสิ่งใดต่อ เจ้าตัวแสบก็ปลดล็อกคาร์ซีต กระโดดเป็นลูกจิงโจ้ไปเกาะขอบประตูรถที่เลื่อนเปิดออก

“อาพัฒนา์ไปกินขนมกัน ต้นน้ำห้องร้องจ๊อกๆ เลย”

พัฒน์อมยิ้มขณะอุ้มนายน้อยลงจากรถ แล้วพาเดินเข้าไปในคาเฟ่เปิดใหม่ไม่ไกลจากอาคารสำนักงาน

ชลชาติมองตามหลังบุตรชายแล้วส่ายหน้าพร้อมยิ้ม ก่อนจะต่อสายกลับไปยังหมายเลขโทรศัพท์ที่เพิ่งตัดสัญญาณไป

...

“เอาอันนี้ อันนี้ แล้วก็อันนี้ครับ” เจ้าของนิ้วบ่อมทำตาวาวขณะซึ่งรูปภาพบนเมนู

พนักงานรับออเดอร์เบนสายตามองคนที่พาเด็กชายเข้ามาในร้าน แต่กลับไปนั่งอยู่อีกโต๊ะ และเมื่อชายคนนั้นพยักหน้า จึงกดรับออเดอร์ผ่านเทคโนโลยีไร้สายที่ถืออยู่ในมือ

“ต้นน้ำอยากกินอันนี้ด้วย” เด็กชายว่า พลังซึ่งไปยังรูปของสมูทตี้อะโวคาโดชีชอกโกแลต

“ได้ค่ะ รอสักครู่นะคะ” หลังจากรับออเดอร์เด็กชายเรียบร้อยแล้ว จึงเดินไปยังโต๊ะอีกตัวที่อยู่ถัดกัน

“ขอกาแฟร้อนที่หนึ่งครับ” พัฒน์เอ่ยโดยไม่รอให้อีกฝ่ายถาม

“ได้ค่ะ รอสักครู่นะคะ” พนักงานสาวค้อมศีรษะรับ แล้วจึงเดินกลับไปยังเคาน์เตอร์เพื่อเตรียมขนมและเครื่องดื่ม

...

“ซิสเค้กหนึ่ง เครปเค้กสตอรว์เบอร์รี่หนึ่ง มูสเค้กหนึ่ง”

“ให้อิงช่วยจัดจานนะคะ” คนที่เพิ่งเดินออกมาจากหลังร้านเสนอตัวช่วย

“ดีเลย จัดจานเสร็จแล้วฝากอิงฟ้าเอาไปเสิร์ฟโต๊ะแปดมุมขวาสุดหน่อยนะ” รุ่งทิพย์ว่า ก่อนจะเดินไปทำสมูทตี้อะโวคาโดชีชอกโกแลต

“ได้ค่ะ” อิงฟ้ารับคำสั่งแล้วเดินไปหยิบจาน เหลือบตามองลัดดาที่กำลังจัดจานสำหรับออเดอร์อื่น “พี่ดาทำสวยจัง”

“ไว้มีเวลาพี่จะสอนทำนะ” ลัดดาเอ่ยอย่างใจดี

ศศิมายิ้มรับก่อนจะหันไปทางปราบดาที่กำลังบรรจงเทนมเป็นลวดลายในแก้วลาเต้ร้อน “อิงอยากทำแบบพี่ปราบเป็นบ้างจัง”

“อิงฟ้าทำลายหัวใจได้นี่” ปราบดาว่า เพราะเมื่อวานหลังจากกรอกใบสมัคร เขาได้ให้เธอลองทำเมนูเครื่องดื่มให้ดู และเธอก็ทำลายเต๋ารัตนูปหัวใจออกมาได้ดีทีเดียว

“ลายเดี่ยวเปรี้ยวทุกงานค่ะ” ศศิมาตอบ ขณะวางชีสเค้กลงบนจานที่เธอละเลงซ็อกโกแลตให้เป็นลวดลาย จากนั้นจึงวางดอกแค้ไม่มิลล์และดอกไม้ประดับตกแต่งให้สวยงาม หญิงสาวยิ้มกว้างภูมิใจกับฝีมือการจัดจานของตัวเอง เมื่อจัดจานแรกได้ดี จานที่สองและสามจึงมีความมั่นใจมากขึ้น

“เรียบร้อยแล้วค่ะ อิงยกไปเสิร์ฟเลยนะคะ”

“จ๊ะ” รุ่งทิพย์ขานรับ

ศศิมาจึงยกถาดเดินไปยังโต๊ะที่รุ่งทิพย์บอกเอาไว้ก่อนหน้า ทว่าเมื่อเดินผ่านซุ้มดอกไม้ก็พบกับร่างเล็กอ้วนกลมนั่งเคาะโต๊ะเป็นจังหวะอย่างอารมณ์ดี

“ต้นน้ำ”

“พีนางฟ้า” เด็กชายทำตาวาวต้งท่าจะกระโดดลงจากเก้าอี้ แต่ศศิมาส่งสายตาห้ามพร้อมกับเร่งก้าวขาเข้ามาหา ยกจานขนมวางลงบนโต๊ะ ย่อตัวลงนั่งคุกเข่ากับพื้น วางถาดลงบนหน้าขาของตัวเอง

แม้จะไม่ได้ลุกไปขัดขวาง แต่พ่อก็จับจ้องคนที่ย่อตัวลงนั่งข้างๆ นายน้อยของตนไม่วางตา

“พีนางฟ้า” เด็กชายสมุทรวางมือเล็กแนบแก้มนุ่มของพีนางฟ้า ก่อนจะบิบบเบาๆ เลียนแบบที่เธอเคยทำกับตน

ศศิมาหัวเราะชอบใจ “พฤติกรรมเลียนแบบ เอาคืนพี่หรือไงหือ”

“แก้มพีนางฟ้านุ่ม” เด็กชายว่า ก่อนจะกวาดตามองจานขนมบนโต๊ะ “พีนางฟ้าทำขนมให้ต้นน้ำ”

“ต้นน้ำกินคนเดียวทั้งหมดนี้เลยหรือครับ” ตอนจัดจานเธอยังคิดว่า โต๊ะนี้น่าจะมีเก้าอี้ไม่ต่ำกว่าสามคน ไม่คิดว่าเมื่อมาถึงกลับพบเพียงเด็กตัวอ้วนกลมนั่งอยู่ตามลำพัง

“ป้าด้วยครับ แต่ไม่รู้ว่ามีป้าจะได้กินมั๊ย” เด็กชายห่อไหล่แล้วถอนหายใจ

“เป็นเด็กเป็นเล็กหัดถอนหายใจ” ศศิมาหัวเราะชอบใจด้วยความ

เอ็นดู “แล้วป้าของต้นน้ำอยู่ไหนครับ”

“ทำงานอยู่ในรถ” เด็กชายตอบ

“ป้าของต้นน้ำน่าจะมั่งงานด่วน”

“ด่วนทั้งวัน” เด็กชายว่า

“แต่ถ้าทำงานเยอะ ก็จะได้ตั้งค์เยอะ พอมีตั้งค์เยอะก็จะได้ซื้อขนมให้ต้นน้ำกินเยอะๆ ไงครับ” ศติมาอธิบายตามความเข้าใจของตัวเอง เธอเชื่อแบบนี้มาตลอด ว่าหากเราขยันทำงานมากเท่าไรก็จะมีเงินใช้มากขึ้นเท่านั้น บิดาของเจ้าตัวเล็กก็คงไม่ต่างกัน ยิ่งเป็นคุณพ่อเลี้ยงเดี่ยวด้วยแล้ว ก็คงต้องขยันมากกว่าคนอื่นอีกเท่าตัว

“จริงด้วย” เด็กชายพยักหน้าแรงๆ “แต่ต้นน้ำไม่อยากกินคนเดียว พี่นางฟ้ากินกับต้นน้ำได้มั้ย”

ศติมาระบายยิ้มกว้าง เอ๋อ๋อไปหยิบล้อมสี่ทองคำคันเล็กตักชีสเค้กแล้วยื่นออกไปข้างๆ เด็กชายตัวน้อยอ้าปากรับก่อนจะยกนิ้วโป้งทั้งสองข้างขึ้น “ขนมพี่นางฟ้าอร่อยสุดๆ”

“พี่อ็งก็อยากกินเป็นเพื่อนต้นน้ำนะครับ แต่พี่อ็งต้องทำงาน ใ้วันหลังเราค่อยกินด้วยกันนะ”

“พี่นางฟ้าไม่ได้ทำงานที่บริษัทต้นน้ำเหรอ” เด็กชายขมวดหัวคิ้ว

“บริษัทต้นน้ำ” หญิงสาวหัวเราะร่วน เด็กหนอเด็ก ตามพ่อมาทำงานจนทีกหักเอาว่าบริษัทใหญ่โตมหาฬารเป็นของตัวเอง นี่มันเธอตอนเป็นเด็กซัดๆ ตอนนั้นพ่อกับแม่ของเธอไปรับจ้างเก็บลำไย เธอตามไปวิ่งเล่นที่นั่นด้วย แล้วก็กลับไปเล่าให้เพื่อนบ้านฟังว่าพ่อกับแม่ของเธอมีสวนที่กว้างมาก

“ทำครับ ทำที่โน่นด้วย ที่นี้ด้วย”

“อ้อ ทำงานเยอะก็จะมีตั้งค์เยอะ” เด็กชายเอียงหน้าไปมาคล้ายกำลังใช้ความคิด “พี่นางฟ้าต้องมีตั้งค์เยอะกว่าป้าต้นน้ำแน่ๆ เพราะป้าต้นน้ำมีงานแค่อันเดียว”

และจินตนาการไว้เพียงส้านนั้นก็ทำให้ศติมาระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

ก่อนจะรีบขับปากลง กวาดตามองลูกคำโต๊ะอื่นที่มองมาแล้วค้อมศีรษะลง เป็นเชิงขอโทษ

“พื่อขอตัวไปทำงานก่อนนะครับ” ศศิมาลดระดับเสียงลง ทว่ายังไม่ทันได้ลุกขึ้น เด็กชายบนเก้าอี้ก็ร้องขึ้นสุดเสียง

“ป้า!”

ศศิมาสะดุ้ง ย่นคอกยกไหล่ขึ้น ก่อนจะยกนิ้วชี้ขึ้นและริมฝีปาก “เบาๆ ครับต้นน้ำ”

ทว่าความสนใจของเด็กชายไม่ได้อยู่ที่เธออีกต่อไป ยกมือขึ้นโบกแรงๆ ต้อนรับคนที่กำลังเดินเข้ามาหา พลังร้องบอกบิดาเสียงสดใส

“ป้า นี่ไงพี่น้องฟ้า แม่ต้นน้ำ”

“...”

ชลชาติจับจ้องหญิงสาวที่นั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ บุตรชาย ก่อนจะเบนสายตาไปทางพัฒนา ส่วนศศิมานั้นทำได้เพียงตบหน้าผากตัวเองแรงๆ เพื่อเรียกสติ กำขอบตาเอาไว้แน่น แล้วดันตัวลุกขึ้น

“ลัวสติคะคุณพ่อน้องต้นน้ำ หนูเป็นเพื่อนของน้องต้นน้ำคะ”

“เพื่อน” ชลชาติพิมพ์เสียงแผ่ว ทว่า...

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ พี่นางฟ้าไม่ใช่เพื่อนต้นน้ำ” เด็กชายส่ายหน้าโบกมือทั้งสองข้างเป็นพัลวัน “พี่นางฟ้าโตแล้ว เป็นเพื่อนไม่ได้”

“จริงด้วย พื่อลิม” ศศิมาว่าแก้เก้อ

“เป็นเพื่อนไม่ได้แต่เป็นแม่ได้ แม่ของเพื่อนต้นน้ำก็ตัวโตแบบนี้”

“...”

“แต่พี่นางฟ้าใจดีแล้วก็สวยกว่าสามร้อยเท่า”

“...”

ถึงจะเคยผ่านเวทีประกวดนางนพมาศ นางสงกรานต์มาบ้างตอนสมัยอยู่อนุบาล แต่ก็ไม่เคยคิดว่าความสวยของเธอจะเข้าตาเด็กชายวัยไม่กี่ขวบเข้าอย่างจัง ศศิมาจึงได้แต่หัวเราะกลบเกลื่อน ทว่าเมื่อสายตาสบเข้ากับ

สายตาดูดันของคนที่ยืนจับจ้องอยู่ก็รีบงับปากลง ซึ่งเป็นจังหวะที่รุ่งทิพย์ยกเครื่องดื่มเข้ามาเสิร์ฟพอดี เธอจึงอาศัยจังหวะนั้นขอตัวกลับไปทำงาน

“เชิญคุณพ่อนั่งตันท่าน้ำกับเพื่อนตามสบายนะคะ หนูขอตัวไปทำงานก่อน สวัสดีค่ะ” ศศิมาค้อมศีรษะลง

“...”

“พื่อไปทำงานก่อนนะครับตันท่าน้ำ”

“ครับผม” เด็กชายยิ้มกว้างจนตาปิด แล้วกวักมือเรียกบิดาที่ไม่ยอมมานั่งด้วยสักที “ป้า ตันท่าน้ำหิวแล้ว”

ชลชาติละสายตาดูจากคนที่เพิ่งเดินจากไป แล้วเดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามบุตรชาย ส่วนธีร์เดินไปนั่งโต๊ะเดียวกันกับพัฒนา

“ตันท่าน้ำรู้จักผู้หญิงคนนั้นนานแล้วหรือ”

“ครับ” เด็กชายตอบ ก่อนจะอ้าปากงับหลอดในแก้วเครื่องดื่มที่พี่สาวอีกคนเพิ่งยกมาวางบนโต๊ะ

ชลชาติขมวดหัวคิ้วเป็นปม เขาไม่ใช่คนเจ้ายศเจ้าอย่าง สอนบุตรชายให้มีสัมมาคารวะ ประนมมือไหว้พนักงานทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งไหน แต่กระนั้นก็เชื่อว่าจะวางใจให้ใครเข้าใกล้ทายาทเพียงคนเดียวของตนได้ง่ายๆ และที่ผ่านมานบุตรชายของเขาเองก็ไม่ใช่คนที่จะให้ความสนิทสนมกับใครเป็นพิเศษเช่นกัน ดังนั้นจึงอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นบุตรชายคุยจ้อเหมือนรู้จักกันมาหลายปีติดๆ เห็นที่เขาคงต้องให้คนตรวจสอบประวัติผู้หญิงคนนี้ให้ถึงถ้วนเสียแล้ว



คุณพ่อน้องต้นน้ำ

“เธอเป็นหนึ่งในนักศึกษาที่มาฝึกงานครับ” พัฒน์รายงานผู้เป็นนายตามข้อมูลที่ได้รับมา

“อืม” ชลชาติพยักหน้า ความจริงจากการแต่งตัวเขาก็พอจะเดาได้ว่าเธอน่าจะเป็นนักศึกษาที่มาฝึกงานที่บริษัท แต่ที่แปลกใจก็คือ เหตุใดบุตรชายจึงบอกว่ารู้จักกับผู้หญิงคนนั้นมานาน เขาตั้งใจจะซักรายละเอียดให้มากกว่านี้ ทว่าบุตรชายตัวดีก็ซึ่งหลับตั้งแต่ขึ้นรถจนกระทั่งถึงบ้าน จึงได้แต่เก็บความสงสัยเอาไว้แล้วค่อยหาโอกาสเหมาะๆ ถามไถ่ในภายหลัง

“ดูๆ ไว้หน่อยก็แล้วกัน”

“ครับนาย” พัฒน์ค้อมศีรษะรับคำ

“มีอะไรคืนหน้าบ้าง” ชลชาติเบนสายตาไปทางประตูห้องทำงานที่เปิดออกก่อนเอ่ยถาม

“ยังเหมือนเดิมทุกอย่างครับนาย” วีร์ตอบพลางวางเอกสารหลายฉบับลงบนโต๊ะของผู้เป็นนาย เลิกเปิดเฉพาะหน้าที่ตนทำสัญลักษณ์เอาไว้ขึ้นมา

ชลชาติหุบตาลงมองตัวเลขของแต่ละหน้าแล้วกดยิ้มมุมปาก “ฉันคงต้องขยันทำงานให้มากขึ้นกว่าเดิมสินะ”

เขายอมจ่ายค่าตอบแทนราคาแพง จัดสรรสวัสดิการที่ดีที่สุด เพราะต้องการดูแลให้พนักงานทุกคนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ทว่าสิ่งที่เขาตั้งใจมอบให้ คงยังไม่เพียงพอสำหรับคนบางกลุ่มที่ยังคอยหาช่องทางกอบโกยผลประโยชน์ลับหลัง สำหรับเขาแล้ว หากสิ่งที่เขามอบให้ยังไม่พอก็เพียงแค่คุ้มกัน เขายินดีจะปรับโครงสร้างค่าตอบแทนใหม่ให้เหมาะสมกับความสามารถ แต่คนพวกนั้นกลับเลือกที่จะลักกินขโมยกิน ด้วยคงคิดว่าเขาโง่เง่า ตามกลโกงไม่ทันกระมัง

ชลชาติเสียดาย ความจริงเขารู้ถึงความผิดปกตินับตั้งแต่เดือนแรกที่คนพวกนั้นเริ่มทำ แต่ที่ยังไม่จัดการขั้นเด็ดขาดเพราะต้องการสืบสาวไปให้ถึงตัวบงการใหญ่ เขาไม่เชื่อว่าพนักงานสามสี่คนที่เขาได้รายชื่อมาจะวางแผนกอบโกยเงินก้อนใหญ่ได้แบบเนียนแบบนี้ อีกอย่าง เขาเองก็ต้องการเลี้ยงดูคนพวกนั้นให้อิ่มหมีพีมัน ให้เสพสุขกันอย่างชะล่าใจ แล้วค่อยกระชากพวกมันให้ตกลงสู่กันเหวพร้อมกันทีเดียวให้สิ้นซาก

“นับจากวันนี้ ฉันจะหาเวลาไปเยี่ยมชมการทำงานของพนักงานทุกคน”

“ครับนาย” พัดลมกับธีร์รับคำ

ชลชาติใช้เวลาในการตรวจสอบเอกสารที่ธีร์พบปัญหาอย่างละเอียดอีกครั้ง ก่อนจะลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องทำงาน

“อิงเอาเอกสารไปเข้าเล่มก่อนนะคะ” ศศิมาเอ่ยกับปรางค์ทิพย์ และเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้ารับ เธอจึงยกเอกสารกองพะเนินไปยังมุมเครื่องใช้สำนักงานส่วนกลางติดกับทางเข้าประตูอัตโนมัติ

“ยี่สิบเล่ม เจาะกันให้กล้ำขึ้นไปเลยจ้า ฮีบ!” หญิงสาวชะง้อคอมองไปรอบๆ เมื่อเห็นว่าไม่มีใครใช้บริการเครื่องถ่ายเอกสารอยู่ จึงยกแขน

ทั้งสองข้างขึ้นหมุนยึดเส้นยึดสาย เมื่อผ่อนคลายกล้ามเนื้อพอสมควรแล้ว จึงเริ่มต้นเจาะกระดูกพร้อมกับฮัมเพลงไปพลางๆ

“ชั้นนี้ไม่มีใครอยู่สินะ” ชลชาติเอ่ยกับผู้ช่วยทั้งสองคน

“ผู้บริหารบางส่วนลงไปประชุมกับกลุ่มพลังงาน บางส่วนประชุมกับกลุ่มรถรับ” ธีร์ตอบ

“ดี จะได้เห็นจริงๆ ลึกที่ว่าพนักงานทำงานกันยังไง” ชลชาติว่าแล้ว ก้าวข้ามผ่านประตูอัตโนมัติที่พัฒนาเป็นคนแตะบัตรเปิดเอาไว้รอทำ

คนที่ได้ยินเสียงประตูอัตโนมัติเปิดออก แต่ไม่เห็นมีใครเดินเข้ามา จึงละมือจากการเจาะกระดูก ชะงืดคอมอง เพราะหากประตูเปิดค้างโดยไม่มีใครแตะบัตรเปิด เธอจะได้รับแจ้งฝ่ายธุรการให้ตามช่างมาดู

“อ้าว! คุณพ่อน้องต้นน้ำนี่เอง หนูก็คิดว่าใคร”

“...”

“น้องต้นน้ำไม่มาด้วยหรือคะวันนี้” หญิงสาวถามหลังจากลดมือที่ประนมไหว้ระหว่างอกลง

ชลชาติกระแอมกระไอ เลี้ยงดูบุตรชายมาห้าปีก็เพิ่งมีคนเรียกขานด้วยสรรพนามนี้เป็นครั้งแรก แถมยังเรียกขานอย่างสนิทสนมในที่ทำงานอีกด้วย

“ยังไม่เลิกเรียน” ถึงจะไม่อยากเสวนา แต่กระนั้นก็ยังรักษามารยาทเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยตามปกติวิสัย

“จริงด้วย” ศศิมาเบนสายตาดูขึ้นมองหน้าปัดนาฬิกาบนผนังแล้วยิ้มกว้างจนตาหยี “ว่าแต่คุณพ่อน้องต้นน้ำมาหาใครหรือคะ รู้จักโต๊ะหรือเปล่าให้หนูพาไปไหมคะ”

คนที่ตั้งแต่มารับช่วงบริหารต่อบิดาก็เพิ่งมีพนักงาน อ้อ ไม่ใช่เด็กฝึกงานแสดงความมีน้ำใจถามไถ่เสนอความช่วยเหลือเป็นครั้งแรก ได้แต่ยื่นหนึ่งประมวผลผลทางความคิด

“ไม่เป็นไร”

“อ้อค่ะ พอดีหนูไม่เคยเห็นคุณพ่อห้องต้นน้ำที่ชั้นมาก่อน เลยเข้าใจว่าน่าจะทำงานที่ชั้นอื่น” ศศิมายิ้มแต่ ทำยังไงได้ ในเมื่อเธอตกหลุมรักลูกชายของเขาไปแล้ว ก็เลยต้องผูกมิตรกับเขาเอาไว้ เพื่อเขาจะใจดียอมให้เจ้าตัวเล็กอ้วนกลมมาเล่นกับเธอบ้าง

“ฉันหนูขอตัวทำงานต่อก่อนนะคะ แต่ถ้าต้องการความช่วยเหลือยังไงเรียกใช้บริการหนูได้ตลอดเลยคะ หนูน่าจะเข้าเล่มอยู่ตรงนี้อีกพักใหญ่”

“...”

ชลชาติพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินนำผู้ช่วยทั้งสองเข้าไปตรวจสอบสถานที่ทำงาน แม้จะเป็นการเดินตรวจแบบผ่านๆ แต่ก็สร้างความแตกตื่นให้แก่พนักงาน ลนลานเก็บข้าวของที่วางระเกะระกะบนโต๊ะทำงานมือเป็นระวิง รองประธานกรรมการบริหารที่เพิ่งได้เห็นพนักงานกระตือรือร้นทำสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องงานเป็นครั้งแรกก็ได้แต่ถอนหายใจ

“กลับแล้วหรือคะ”

“...”

นี่ก็อีกคน งานกองเต็มหน้ายังมีเวลารุ่นวายกับเรื่องของคนอื่นอีก ชลชาติกระแทกกลมหายใจ พยักหน้าให้น้อยๆ แทนคำตอบ

“ค่า โขคดีนะคะ” ศศิมาร้องตามพร้อมกับส่งยิ้มหวานให้สองคนที่เดินตามคุณพ่อของน้องต้นน้ำเป็นเงา หญิงสาวรองนประตู่โตนมัติปิยสนธิแล้วจึงผ่อนลมหายใจออก

“ต้นน้ำนะต้นน้ำ เลี้ยงพ่อยังไงให้เป็นคนไม่มีมนุษย์สัมพันธ์แบบนี้เนี่ย”

“สวัสดิ์ครับคุณย่า” นักเรียนชายชั้นอนุบาลสามยืนตัวตรง เข้าทั้งสองข้างชิดกัน กระพุ่มมือขึ้นระหว่างอกแล้วค้อมศีรษะลง

คุณหญิงทิพย์ประภาทอดสายตามองหลานชายอย่างอ่อนโยน ย่อตัว

ลงนั่งยองๆ กอบกุ่มมือป้อมเอาไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง “เด็กดีของคุณย่า”
 เด็กดีของคุณย่าเงยหน้าขึ้นยิ้มกว้างจนตาหยี “คุณย่าไม่ทำงานหรือ
 ครับ”

“วันนี้ย่าเลิกงานไว เลยจะพาตั้นน้ำไปกินข้าวที่บ้านคุณตาหวด”
 เด็กชายทำตาขาว ก่อนจะเปลี่ยนมาทำแก้มพอง เมื่อคิดถึงบางสิ่ง
 บางอย่างขึ้นมาได้ “แล้วป้าล่ะครับ”

“ป้ากับอาจงจะตามไปที่หลังครับ” คุณหญิงทิพย์ประกาศตอบ แล้วจูง
 เจ้าของมือเล็กไปขึ้นรถ

“เหล่ากงล่ะครับ” เด็กชายถามขณะหย่อนตัวลงนั่งบนคาร์ซีต

“เหล่ากงเบื่อรถติด เลยฝากให้ตั้นน้ำกินแทน”

“เหล่ากงต้องกินข้าวคนเดียว”

เหลนชายตัวน้อยของเหล่ากงถอนหายใจ

คุณหญิงทิพย์ประกวาวฝ่ามือลงบนศีรษะเหล็กแล้วโยกอย่างเอื้อเอ็นดู
 “เหล่ากงไม่ชอบนั่งรถนานๆ”

“เหล่ากงปวดขา แต่ตั้นน้ำนวดได้” เด็กชายถอนหายใจอีกครั้ง เบน
 สายตามองข้างทางเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเอยกับผู้เป็นย่า “ที่บ้าน
 คุณตาหวดมีขนมเค้กกับไอติมกินหรือเปล่าครับ”

“ตั้นน้ำอยากกินหรือครับ”

เด็กชายพยักหน้าแรงๆ “วันนี้ตั้นน้ำไม่ได้ไปช่วยป้าทำงาน เลยอดกิน
 ขนมเค้กที่นางฟ้า”

“ที่นางฟ้า” คุณหญิงทิพย์ประกวาทวนคำ

“มันอร่อยมาก ใจของตั้นน้ำละลายไปหมด”

“ขนาดนั้นเชียว” คนเป็นย่าหัวเราะร่วน ใครๆ ก็มักบอกว่าหลานชาย
 ของเธอคนนี้เป็นเหมือนคนเป็นพ่อทุกกระเบียด แต่สำหรับคนที่เลี้ยงดูทั้งลูก
 ทั้งหลานมาเองกับมือ จึงรู้ดีว่านอกจากจะถอดแบบความจริงจิงมาจาก
 ชลชาติแล้ว เจ้าตัวเล็กยังมีมุขขี้เล่นช่างจำรรจาเหมือนกับบนที่รัชชี่ผู้เป็นอา

อีกด้วย

“ร้านอยู่แถวไหน ย่าจะได้ให้คนไปซื้อให้”

“อาพัฒนาบอกว่าอยู่ใกล้ที่ทำงาน” เด็กชายสมุทรตอบก่อนจะร้องขอให้ผู้เป็นย่าต่อสายถึงบิดา “ต้นน้ำขอคุยกับป้าได้มั๊ยครับ”

“แต่ย่าไม่รู้ว่ามีป้าประชุมอยู่หรือเปล่านะ” ถึงจะบอกเช่นนั้น แต่คุณหญิงทิพย์ประภาภักดิ์วงสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋า แล้วกดต่อสายไปยังหมายเลขโทรศัพท์ของบุตรชายคนโต

“ครับคุณแม่”

“ป้า!” ทันทีที่ปลายสายส่งเสียงตอบรับ เจ้าตัวเล็กก็ร้องเรียกเสียงสูง

“ว่าไงครับ” ชลชาติเอ่ยถามอย่างอ่อนโยน

“ต้นน้ำอยากกินขนมเค้กฟองน้ำ ป้าซื้อมาให้ต้นน้ำหน่อยนะครับ นะครับ นะครับ”

คนที่กำลังจะเดินเข้าห้องประชุมชะงักฝีเท้า เด็กคนนั้นอีกแล้วงั้นหรือ แค่คิดว่าจะต้องได้ยินเธอเรียกขานเหมือนเมื่อช่วงบ่ายก็แทบจะร้องหามา กินแก้ปวดหัว “ป้าจำได้ว่าแถวบ้านคุณตาหวดมีคาเฟ่สวยๆ อยู่ร้านหนึ่ง”

“ร้านไหนครับ” เด็กชายเอียงคอติดตาม

“ร้านที่ต้นน้ำบอกว่าสวยไงลูก”

“อ้อ...”

“ต้นน้ำให้คุณย่าพาไปซื้อนะครับ” เมื่อได้ยินเสียงใสคล้ายคล้อยตาม ชลชาติจึงสรุปทางเลือกให้ลงตัว ทว่า...

“ป้า!” เด็กชายกระแทกลมหายใจ เงยหน้าขึ้นมองผู้เป็นย่าเล็กน้อย ก่อนว่าต่อ “ต้นน้ำไม่ได้อยากกินร้านสวยๆ ต้นน้ำอยากกินเค้กอร่อยๆ”

“...”

“ป้าไม่เข้าใจต้นน้ำ”

“...” ชลชาติโคลงศีรษะ อยากรู้ว่าใครเป็นคนสอนให้บุตรชายรู้จัก คำพูดแก้แค้นแก้ลมแบบนี้ และยังปวดหัวหนักกว่าเดิมเมื่อได้ยินเสียง

หัวเราะของมารดาแว่วเข้ามาในสาย

“เค้กที่พี่นางฟ้าทำคือเดอะเบสต์” เด็กชายทำหน้าม้อย

“เชื่อน แวะซื้อขนมให้ลูกแค่นี้มันจะเสียเวลาลักแค้ไหนเชียว”

เสียงของมารดาที่ตั้งเข้ามาในสายทำให้คนที่กำลังอ้าปากจะท้วงว่า พี่นางฟ้านางตานีอะไรนั่นเป็นแค่คนยกมาเสิร์ฟจำต้องรับปากลงจับ ชลชาติ ถอนหายใจ แต่กระนั้นก็ต้องรับปากสองคนในสายแต่โดยดี

“ก็ได้ครับ เสริ้งงานแล้วป้าจะแวะไปดูให้”

“ไม่เช่ดู ป้าต้องซื้อด้วย ต้นน้ำถึงจะได้กิน” เด็กชายท้วง

“ได้ครับลูก” คนที่มั่นใจว่าตัวเองไม่เคยสอนบุตรชายให้ยกย่อน กัดฟันตอบ ตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าคินนี้จะถามให้รู้ความว่าเจ้าตัวแสบไปจำ คำพูดพวกนี้มาจากไหน แล้วค่อยไปคิดบัญชีกับคนคนนั้นให้สาสม

ลิปเจ็ดนาฬิกาสามสิบนาที รถยนต์สมรรถนะสูงที่มีตราของลักษมี เมธิ กรุ๊ป ดิตออยู่ก็แล่นมาจอดหน้าคาเฟ่ที่เคยมาใช้บริการเมื่อวาน พัทน์ เดินลงจากรถเพื่อเข้าไปซื้อขนมตามที่นายน้อยของตนต้องการ ส่วนคนที่ จำใจต้องรับฝากก็ฆ่าเวลาระหว่างรอโดยการอ่านอีเมลบนไอแพด ชลชาติ ใช้สมาธิจดจ่อกับตัวอักษรตรงหน้าจนกระทั่ง...

ตั้ง!

“โอ้ย!”

“มีคนเดินชนท้ายรถครับ” คักดีรายงานผู้เป็นนาย

ชลชาติเหลือบตามองผู้ช่วยอีกคนที่นั่งอยู่ในรถ พร้อมกับ กับลด หน้าจอสี่เหลี่ยมในมือลง

ธีร์เหลียวมองไปทางต้นตอของเสียง ไม่ต่างกันเลยกับชลชาติ

“หือ” สองหนุ่มที่นั่งอยู่ในส่วนของผู้โดยสารหันมาสบตากัน

“ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ”

คล้ายกับภาพเดจาวู ไม่อยากจะคิดเลยว่านักศึกษาที่วิ่งตัดหน้ารถ

เมื่อหลายวันก่อนคือคนคนเดียวกับคนที่กำลังก้มหน้าก้มตาเก็บดอกไม้ที่หล่นเกลื่อนพื้นในไร่ตะกั่ว

“ลงไปดูหน่อยว่ามีอะไรต้องช่วยหรือเปล่า” ชลชาติเอ่ยกับศักดิ์

“ครับนาย” ศักดิ์รับคำ แล้วเปิดประตูลงไปจากรถ

“เป็นอะไรหรือเปล่าหนู” เสียงศักดิ์ดังแว่วเข้ามาในรถ

“หนูไม่เป็นไรค่ะ ขอโทษทีนะคะ พอดีหนูมัวแต่เก็บดอกไม้ เลยไม่ทันดูว่ามีรถจอดอยู่”

“คราวหลังก็ระวังหน่อยก็แล้วกัน” ศักดิ์ว่าขณะย่อตัวลงช่วยเก็บดอกไม้หลากหลายชนิดในไร่ตะกั่ว

“ขอโทษอีกครั้งนะคะ พอดีดอกไม้กินได้ในร้านหมด หนูก็เลยรีบ” เมื่อเก็บดอกไม้ในไร่ตะกั่วจนหมดแล้ว จึงลุกขึ้นขอโทษขอโพยอีกครั้งแล้วออกตัววิ่งไปทางประตูร้าน

“โอ๊ย!”

ทว่าเจ้าของร่างเล็กวิ่งยังไม่ทันถึงประตูร้านก็สะดุดขาตัวเองล้มลงอีกครั้ง จะดีกว่าเดิมก็ตรงที่รอบนี้เธอชูตะกั่วใส่ดอกไม้ขึ้น

“เกือบสิ้นชื่อแล้วไง หล่นอีกรอบนี้ต้องเปลี่ยนชื่อเป็น ‘ดอกไม้กินได้ที่ไม่ได้กิน’ แล้วนะพวกแก”

ศักดิ์ชะงักเท่าที่กำลังจะวิ่งเข้าไปช่วย เมื่อคนที่ล้มไปนั่งจุมพุกผุดลุกขึ้นยืน ยกตะกั่วขึ้นในระดับสายตาแล้วหัวเราะเสียงดังลั่น

ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจจะมอง แต่รู้ตัวอีกทีชลชาติก็พบว่าตัวเองกำลังก้มมือแน่น ลุ้นระทึกว่า ‘พีนางฟ้า’ ของบุตรชายจะล้มค้ำับแผ่นดินอีกกี่ครั้ง จึงจะสามารถพาตัวเองเข้าไปในร้านได้สำเร็จ และเมื่อเห็นเธอเดินกลับเข้าไปในร้านแล้วจึงผ่อนลมหายใจออก

“กำชับพัฒนาว่า อย่าให้ต้นน้ำอยู่กับผู้หญิงคนนั้นตามลำพังเด็ดขาด”

“ครับนาย” ธีร์รับคำ



พีนางฟ้า

“คุณตาหวด สวัสดีครับ” เด็กชายสมุทรวิ่งเข้าไปหาประมุขของบ้านที่กึ่งนอนกึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้โยก เมื่อคนบนเก้าอี้โยกลดหนังสือที่ถืออยู่ลง จึงยัดหลังตั้งตรง เฝ้าซัด ก่อนจะยกมือข้างขวาขึ้นทำท้าวันทยหัตถ์

พลเอกที่ปัดต้นตาลูกขึ้น กวักมือเรียกเหลนชายให้เข้าไปหา เด็กชายหันไปยิ้มให้ผู้เป็นย่าที่เพิ่งเดินตามเข้ามาในห้องทำงาน ก่อนจะเดินกระดุกกระดิกเข้าสู่อ้อมกอดของผู้เป็นหวด

“ต้นน้ำคิดถึงคุณตาหวดครับ”

“ช่างพูดนักนะเรา” พลเอกที่ปัดกอดจุมกบบนแก้มยุ้ยของเหลนชาย ออกแรงอุ้มร่างกลมขึ้นมานั่งบนตัก แล้วหันไปทางบุตรสาว “แล้วเชื่อนล่ะ”

“มีประชุมถึงห้าโมงค่ะ” ทิพย์ประกาศตอบบิดา

“อรรถณพไม่มาด้วยเหรอ”

“ตอนแรกว่าจะตามมาพร้อมเชื่อนค่ะคุณพ่อ แต่เมื่อกี้โทร. มาบอกว่าเสียชัยโรจน์จะเข้าไปคุยงานด้วย เลยให้เลขาฯ ลังอาหารไปกินที่ออฟฟิศแล้ว”

“นึกว่าจะโจรจรจนไม่มองหน้ากันแล้วเสียอีก” พลเอกที่ปัดว่าเสียง กลัวหัวเราะ

ทิพย์ประภาาระบายยิ้มบางๆ เพราะสาธิตา บุตรสาวของชัยโรจน์ถูก นทีรัชช์ บุตรชายคนเล็กของเธอปฏิเสธการหมั้นหมาย จึงทำให้ทางฝั่งนั้น เจียบหายไปพักใหญ่ แต่ด้วยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และสายสัมพันธ์ที่มีต่อกันมานานหลายสิบปี เมื่อธุรกิจของครอบครัวชัยโรจน์ประสบปัญหา ทาง นั้นจึงติดต่อมาขอความช่วยเหลือ สามีของเธอก็ยินดีที่จะยื่นมือเข้าช่วยด้วยความเต็มใจ

“ทางนั้นมีเรื่องนิดหน่อยค่ะ หนูพริมก้าวพลาดไปนิดเดียว” ทิพย์- ประภาถอนหายใจ

“อืม เชื่อนเคยเล่าเรื่องนี้ให้พ่อฟังอยู่เหมือนกัน” ถึงจะไม่ได้อยู่ใน แวดวงธุรกิจ แต่หลานชายคนโตก็มักจะนำเรื่องราวๆ ต่างๆ มาหรือและ ขอคำชี้แนะเสมอ จึงทำให้นายทหารวัยเกษียณก้าวทันทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบตัว

“หนูพริมเก่งก็จริง แต่ยังไงก็เป็นผู้หญิง ประสบการณ์ก็ยังน้อย ส่วน เฮียชัยโรจน์ก็ไม่ได้แข็งแรงเหมือนแต่ก่อน เจ็บออกๆ แอดๆ เข้าโรงพยาบาล เดือนละสองสามครั้ง”

“ก็ช่วยเหลือกันเท่าที่จะทำได้ พ่อหวังว่าสองคนนั้นจะไม่คิดทำอะไร เหมือนครั้งก่อนอีก”

“คุณพ่อหมายถึง...” ทิพย์ประภาเงยหน้าขึ้นสบตาผู้เป็นบิดา ก่อนจะเบนตามองเจ้าตัวเล็กที่กำลังสนใจหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะ

“สู้กับคนมีอำนาจ ก็ต้องหาคนที่ทั้งมีอำนาจและเก่งกว่าไปจัดการ”

“คงทะเลาะกันบ้านแตก ยิ่งเป็นเรื่องที่กระทบความรู้สึกของต้นน้ำ ด้วยแล้ว เชื่อนไม่มีทางยอม คราวลูกสาวรัฐมนตรีประชาที่ไม่รู้ไปทำอิท่า ไหน ฝั่งนั้นถึงได้สาปส่งไม่เผาผี เข้าหน้ากันไม่ติดทั้งหัวทอกหัวตา”

“ก็ฝั่งนั้นเล่นไปให้ล้มภาษณ์ว่าเป็นแม่ของต้นน้ำ ใช้ได้ทีไหนกัน โต

แต่ตัว แต่หัวไม่มีวุฒิภาวะ”

“...”

“แม่ของต้นน้ำ” ถึงจะไม่เข้าใจว่าผู้ใหญ่กำลังสนทนากันเรื่องใด แต่เมื่อได้ยินชื่อของต้นน้ำเบบตสนทนา เด็กชายก็ละลายตาจากหน้าหนังสือแล้ว เงยหน้าขึ้น “พี่นางฟ้าหรือครับ”

“หือ...” พลเอกที่ปัดจับจ้องใบหน้าไร้เดียงสาบดก ก่อนจะเบนสายตาไปทางบุตรสาว

“ใครกันลูก ต้นน้ำพูดถึงหลายรอบแล้ววันนี้” ทิพย์ประกายถาม

“พี่นางฟ้าคนสวย แม่ต้นน้ำ”

“แม่ต้นน้ำ!” พลเอกที่ปัดจับกับทิพย์ประกายร้องขึ้นพร้อมกัน

“พี่นางฟ้าทำขนมอร่อยด้วย ต้นน้ำชอบมาก” เด็กชายลากเสียงยาว ท้ายประโยค

“เขื่อนได้เล่าอะไรให้คุณพ่อฟังบ้างหรือเปล่าคะ” ทิพย์ประกายถาม

พลเอกที่ปัดจับส่ายหน้า แม้ว่าหลานชายจะแวะเวียนมาหาเป็นประจำ พูดคุยกันทุกเรื่อง แต่ก็ไม่เคยหลุดเรื่องนี้ให้ได้ยินมาก่อน ผู้อาวุโสของบ้าน หลุบตาลง “แล้วพี่นางฟ้าของต้นน้ำอยู่ที่ไหน”

“ที่ทำงานครับ”

“อืม แบบนี้เอง” พลเอกที่ปัดจับระบายยิ้มบางๆ

“คุณย่าซักจะอยากเห็นพี่นางฟ้าของต้นน้ำแล้วสิ” ทิพย์ประกายว่า

“พี่นางฟ้าสวย สวยเหมือนชิมเลย” เด็กชายยิ้มกว้าง “ตอนแรกต้นน้ำก็คิดว่าชิมไปทำงานที่บริษัท แต่มองดีๆ แล้วไม่ใช่”

“เหมือนชิมน้ำรินขนาดนั้นเลยหรือ” ทิพย์ประกายถามด้วยความสนใจ เพราะหาก “พี่นางฟ้า” ที่ว่าเหมือนกับนวนาลีคู่หมั้นของบุตรชายคนเล็ก ก็นับว่าบุตรชายคนโตตาถึงช่างเลือกไม่ต่างกัน

“ครับ ใสซุดเหมือนกันด้วย”

“...”

“ใส่ชุดเหมือนกัน” พลเอกทิปต์ขมวดคิ้ว ก่อนจะคลายออกเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของบุตรสาว “นักศึกษารุ่นไหนหรือ”

“ถ้าใส่ชุดเหมือนน้ำริน ก็คงจะนักศึกษาฝึกงานค่ะ”

“ให้มันได้แบบนี้สิ” พลเอกทิปต์ส่ายหน้าพร้อมยิ้ม ทว่ายังไม่ทันได้ซักถามต่อ เสียงเคาะประตูห้องทำงานก็ดังขึ้นชัดเจนเสียก่อน

“เจ๊ก ซิม” เมื่อประตูเปิดออก เด็กชายก็กระโดดลงจากตักของตาทวด วิ่งพรวดเข้าไปหาสองหนุ่มสาวที่มาใหม่

“สวัสดิ์ค่ะคุณตา คุณแม่” วณาลีประนมมือไหว้ผู้อาวุโสทั้งสอง ก่อนจะอ้าแขนรับเจ้าตัวเล็กเข้ามากอดต่อจากคู่หมั้นของตน “สุดหล่อของซิม กอดอุ่นที่สุดในโลก”

“ตัวเล็กแค่นั้นจะอุ่นสู้พี่ได้ยังไง” นทีธัชซ์ท้วงหลังจากประนมมือไหว้ผู้เป็นตาและมารดาเรียบร้อยแล้ว

“ชุดแบบที่ซิมใส่ตอนนั้นเลยใช้ไหมต้นน้ำ” ทิพย์ประกายถาม

“คำบ” เด็กชายขานตอบหลังจากหอมแก้มว่าที่อาสะใ้ทั้งสองข้างเรียบร้อยแล้ว

บัณฑิตสาวที่เพิ่งไปทำเรื่องจบการศึกษาหมาดๆ เอียงหน้าขึ้นมองนายทหารที่ใส่ชุดเต็มยศข้างๆ คล้ายถาม ว่าคนที่เพิ่งเสร็จภารกิจสำคัญที่ชายแดนและเพิ่งกลับมาถึงบ้านพร้อมกันก็ทำได้แค่ส่ายหน้า ด้วยไม่เข้าใจสิ่งที่มารดาถามหลานชายเช่นกัน

“มีอะไรกันหรือเปล่าครับ” นทีธัชซ์ถาม

“มี” พลเอกทิปต์ว่า

“เรื่องใหญ่เลยละ” คุณหญิงทิพย์ประกายกล่าว ก่อนจะพยักพยเปิดไปทางหลานชาย “อยากรู้อะไรก็ลองถามต้นน้ำดู เอ๊ยของเราเหมือนจะมีนางฟ้าปกปักรักษาอยู่ตอนนี้”

“นางฟ้า!” นทีธัชซ์กับวณาลีร้องขึ้นพร้อมกัน และเมื่อได้ฟังสิ่งที่หลานชายเล่า คนเป็นน้องก็ยกมุกปากขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์

“ประชุมผู้ถือหุ้นรอบนี้เมื่อไหร่จะครบคุณแม่” คนที่ไม่เคยสนใจงานของบริษัทเลยแม้แต่หน่อยเอ่ยถาม

“จันทร์หน้า”

“ผมยังอยู่ช่วงพักพอดี คุณแม่ให้คนเตรียมเก้าอี้เพื่อผมด้วยนะครับ”

“มองอะไร” คนที่มาถึงช้าที่สุดมองคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามตาขวาง

“แค่นี้ก็ต้องดูด้วย” นที่รัชชี่ว่าเสียงทะเล้น

“ว่าแต่ขนมที่เฮียซื้อมาร่อยจ้ง ซื้อมาจากไหนหรือคะ” เมื่อเห็นว่าคุณหมั้นกำลังจะโดนพี่ชายสวดคาถาอวยพรใส่ วนาลีจึงถามขึ้นพร้อมกับเอื้อมมือไปตักเลมอนเมอแรงก์ชีสเค้กมารับประทาน

“น้ำรินชอบเธอ” ถึงจะหมั้นไส้น้องชาย แต่ชลชาตกลับเอ็นดูว่าที่น้องสะใภ้ได้อย่างออกหน้าออกตา ด้วยวนาลีชื่นชอบการทำอาหารจนถึงขั้นลงเรียนเป็นเรื่องเป็นราว ดังนั้นหากมีสิ่งใดที่พอจะสนับสนุนได้ เขาย่อมยินดี

“คะ ละลายในปากทุกอย่างเลย”

“ใจของต้นน้ำก็ละลาย” เด็กชายที่นั่งอยู่กึ่งกลางระหว่างผู้เป็นย่ากับบิดาว่า พลังตักช็อกโกแลตหน้านิมที่มีดอกไม้สีม่วงอ่อนวางประดับอยู่ชั้นรับประทาน

“เฮีย ถามจริง อันนี้ก็สอนลูกเธอ” นที่รัชชี่หัวเราะร่วน เพราะใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านพักในหน่วยงานที่สังกัดเป็นส่วนใหญ่ และลงพื้นที่ตรวจตราชายแดนแทบจะทุกเดือน กลับมาบ้านรอบนี้หลานชายที่เคยถอดนุคลิกบิดามาทุกกระเบียดกลับมีคำพูดคำจาแปลกออกไป

“ฉันก็จะถามนายอยู่เนี่ยว่าได้สอนต้นน้ำพูดหรือเปล่า” ชลชาตว่า นที่รัชชี่ส่ายหน้าแรงๆ แล้วเอ่ยเรียกหลานชาย “ต้นน้ำครับ”

“คำบ” เด็กชายกลืนขนม ยกแก้วน้ำขึ้นมาจิบก่อนตอบ

“ใจละลายเนี่ยไปได้ยินใครพูดมาหืม”

เด็กชายคาบซ้อนที่เพิ่งตักเค้กคำใหญ่เข้าปากเอียงหน้ามองคนหัวโຕະ เป็นอันดับแรก พลเอกที่ปด็กก็ได้แต่ส่ายหน้าหน่อยๆ ไปทางหลานชายทั้งสอง เด็กชายสมุทรเลื่อนสายตามองผู้เป็นย่าเล็กน้อย ก่อนจะวางซ้อนลงแล้วที่ไป ผึ่งตรงข้าม

“ชิม”

“...”

สายตาสีคู่ตัวดขยับไปที่วนาลีอย่างพร้อมเพรียงกัน ส่วนคนที่ถูกชี้ตัว นั้นก็ได้แต่ชี้นิ้วเข้าหาตัวเองด้วยความมีนง

“น้ำรินไม่ได้สอนต้นน้ำให้พูดอะไรแบบนี้แหละคะ” วนาลีโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน วางมือทั้งสองข้างลงบนโຕະ ยึดตัวออกไปตรงหน้า “ต้นน้ำ ครับ”

เด็กชายที่นั่งอยู่ผึ่งตรงข้ามจึงวางซ้อนลงบนจาน วางมือทั้งสองข้างลงบนโຕະ แล้วยึดตัวออกมา “คำบ”

“ชิมสอนต้นน้ำตอนไหนครับ”

เด็กชายหลับตา เอียงหน้าซ้ายขวาคล้ายใช้ความคิดชั่วขณะ ก่อนจะ ลืมตาขึ้นแล้วส่ายหน้า

“อ้าว” วนาลีครวญ นทีซซซซหลุบตามองคู่มั่นสาวกับหลานชายที่ ทำท่าทางเหมือนกันราวโคลนนิ่งแล้วกลืนขำ

“ต้นน้ำได้ยินชิมคุยโทรศัพท์กับเจ็ก”

“หือ...” คนที่ถูกพาดพิงอีกคนเบิกตาขึ้น

“ชิมพูดว่าอะไรนะ...” เด็กชายสมุทรเอานิ้วชี้ชิมแก้มตัวเอง เคาะสองสามครั้งแล้วทำตาวาว “คิดออกแล้ว น้ำรินคิดถึงพื้นที่ใจจะขาด”

“...”

“บอกรักกันแบบนี้ ใจของน้ำรินก็เหลวไปหมด”

“...”

“แค่ได้ยินเสียงพื้นที่ ใจของน้ำรินก็ละลายไปหมดแล้ว”

“ต้นน้ำแอบฟังซุ่มคุยโทรศัพท์กับเจ๊จั้นเหวอ” นทีธัชชฎาม

“ต้นน้ำไม่ได้แอบ” เด็กชายปฏิเสธเสียงใส “ต้นน้ำแค่นอนหลับตาแต่ไม่ได้หลับ”

“น้ำรินขอโทษค่ะ น้ำรินไม่ได้ตั้งใจให้ต้นน้ำได้ยินอะไรแบบนี้” วนาลี ค่อมศิระชะไปทางชลชาติ เพราะหากไม่มีกิจกรรม หรือไม่ได้กลับไปหาบิดาที่ต่างจังหวัด มารดาของคู่มั่นก็จะรับเธอไปนอนค้างที่บ้าน และหลานชายของเขาก็จะมานอนกับเธอแทบทุกครั้ง

“เสียไม่ได้ว่ะอะไร ตั้งแต่มีน้ำรินต้นน้ำก็เข้ากับคนง่าย สดใสนิ่งกว่าแต่ก่อน” ชลชาติยิ้มมุมปากเป็นรอยยิ้มบางๆ ตั้งแต่ห้องชายหมั้นหมายกับวนาลี ลูกชายของเขาก็คิดว่าที่อาสะใภ้แจ จากเด็กที่ชอบเก็บตัว พุดจาเหมือนผู้ใหญ่ ก็กลายเป็นเด็กที่มีมนุษยสัมพันธ์ ยิ้มแย้มแจ่มใส ช่างพุดช่างถาม

“ขอบคุณค่ะ” วนาลีกระพุ่มมือขึ้นระหว่างอกแล้วค่อมศิระชะลง

ชลชาติยิ้มรับ ก่อนจะเบนสายตาไปทางน้องชาย “เพลๆ หวานบ้างนะต้นน้อย หลานกำลังอยู่ในวัยช่างจดช่างจำ”

“อย่าให้ผมได้ยินเฮียพุดบ้างก็แล้วกัน” นทีธัชชฎาไหวไหล่

“เหอะ” ชลชาติว่าเสียงขึ้นจมูก ก่อนจะเสตักมัสมันโกฟีมีอวนาลีไปใส่จานของผู้เป็นตาที่นั่งอยู่หัวโต๊ะ

“งานฝั่งพลังงานเป็นยังไงบ้าง” พลเอกที่ปต์ถาม ด้วยเป็นธุรกิจที่ชลชาติเพิ่งลงทุนได้ไม่ถึงสองปี เขาจึงเป็นห่วงกลุ่มธุรกิจนี้เป็นพิเศษ

“ดีกว่าที่คิดครับคุณตา ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดเดือนหน้าก็น่าจะปิดดีลเทกโอเวอร์บริษัทที่เวียดนามได้”

“แล้วพวกประกันล่ะ” พลเอกที่ปต์ถามต่อ

“ผมกำลังให้ทีมพัฒนาธุรกิจทำแผนเกี่ยวกับธุรกิจรถเช่ามาเสนออยู่ครับ”

“รถเช่า” นทีธัชชฎาทวนคำ

ทุกคนจะยึดเยียดภาระที่ไร้แก่นสารให้เขาให้ได้เลยหรือไร คอยดูเถอะ หาก
มารदान์ดลูกสาวบ้านไหนมาให้ดูตัวอีก เขาจะจัดการให้หนักกว่าคราว
ลูกสาวรัฐมนตรีนั่นอีกสักสิบเท่า